

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

37. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

14. ZÁŘÍ 2025

Z obsahu:

**Pouze ten, kdo poznal
hlubokou lásku,
může přijmout zradu**
Katecheze papeže
Lva XIV. při generální
audienci 13. srpna 2025,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Tak Bůh miloval svět
Zamyšlení nad
liturgickými texty svátku
Povýšení svatého Kříže
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Petr de Arbués
Libor Rösner
- strana 4 -

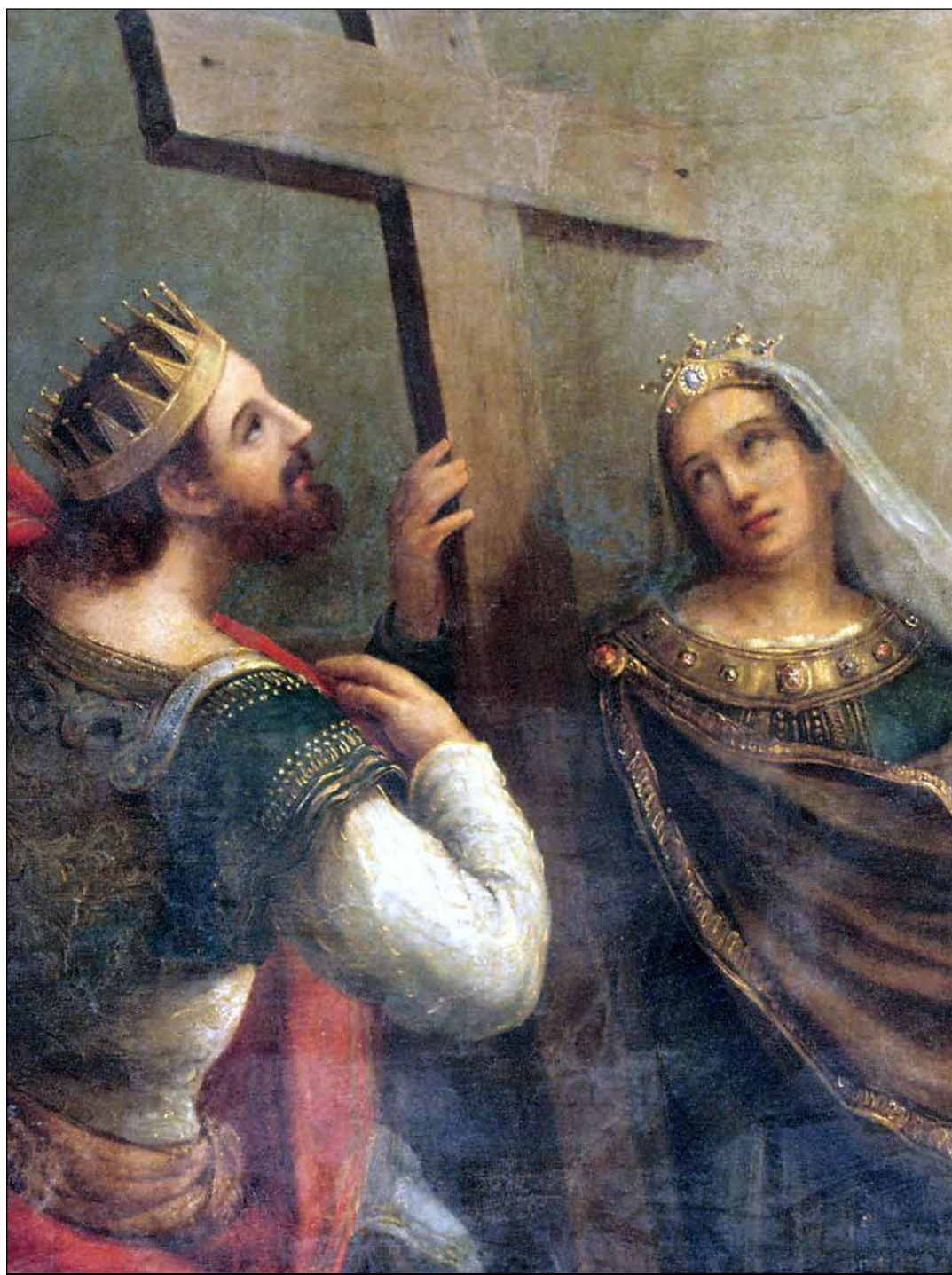
**V Králíkách bude
tradiční pouť rodičů,
kteří přišli o dítě**
- strana 5 -

**Také významní vědci
věří v Boha**
Maria Zboralská
- strana 6 -

**Svatá Dobroslava
(Orosia, Eurosia) - u nás
téměř neznámá mučednice**
- strana 8 -

**Lev XIV. ministrantům:
Mše není „povinnost“,
svou službou ukazujte krásu**
- strana 10 -

Syn brusiče nožů (8)
Wilhelm Hünermann
- strana 11 -

Vasilij Kondratijevič Sazonov (1789-1870): Svatí Konstantin a Helena kolem Životodárného kříže Páně

Pouze ten, kdo poznal hlubokou lásku, může přijmout zradu

Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci 13. srpna 2025, Řím, aula Pavla VI.

Mk 14,17-21

Drazí bratři a sestry, pokračujeme v naší pouti ve škole evangelia a následujeme Ježíšovy kroky v posledních dnech jeho života. Dnes se zastavíme u důvěrné, dramatické, ale také hluboce pravdivé scény: okamžiku, kdy Ježíš během velikonoční večeře odhaluje, že jeden z Dvanácti se

jej chystá zradit: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou ji.“ (Mk 14,18)

Jsou to silná slova. Ježíš je nevyslovuje, aby odsuzoval, ale aby ukázal, nakolik se láska, je-li pravá, neobejde bez pravdy. Místnost v horním patře, kde bylo krátce předtím vše pečlivě připraveno, se najednou naplní tichou bolestí, plnou otázek, podezření a zranitelnosti. Je to

bolest, kterou dobře známe i my, když se do našich nejbližších vztahů vkrade stín zrady.

Přesto je překvapivé, jak Ježíš mluví o tom, co se stane. Nezvyšuje hlas, neukazuje prstem, nevyslovuje Jidášovo jméno. Mluví tak, aby se každý mohl ptát sám sebe. A přesně to se stane. Svätý Marek nám říká: „Zarmoutili se a začali mu

Pokračování na str. 9

„Hospodine, proč jsi mě vyvedl z moci knížete temnot, ďábla, když stejně strádám a život se mi nezdá o nic lehčí?“ Podobná otázka není ničím neobvyklým v životě člověka. Avšak ten, kdo uvěřil v Pána Ježíše Krista jako Syna Božího narozeného z Panny a Vykupitele lidského pokolení, měl by znát odpověď. Ale... lidská slabost se nevyhýbá ani křesťanům. Díky nástrahám ďáblovým čas od času podlehně pokušení nejistoty i ten největší asketa. Není to ovšem důvod k zoufalství, že mohu kdykoliv svého Pána zklamat, nýbrž je to povzbuzení k pokornému uznání vlastní nedostatečnosti – vzpomeňme na minulé číslo Světla.

Má tedy uvedená otázka místo v životě křesťana? Je velký rozdíl mezi tím, kdo uvěřil v Pána Ježíše, a těmi, kdo v Krista nevěří. Úvodní povzdech – klidně to tak nazvěme – totiž vyžaduje odpověď na ono „proč“. Jestliže jsem člověkem víry v Pána Ježíše a mám před očima celé jeho vykupitelské dílo spásy, musí být jasné „proč“ to všechno: abychom měli život věčný. Tuto odpověď také dává v dnešním evangeliu Nikodémovi sám Spasitel... Při pohledu na Ježíšův kříž a na utrpení, kterým musel předtím Boží Syn projít, by mělo být pro věřícího křesťana mnohem snazší přijmout každodenní, mnohdy velmi náročný, ba i bolestný boj s ďáblem a vším zlem, které on v životě člověka působí. Konečně – slovy papeže Lva XIV. z jeho katecheze: „*Evangelium nás neučí popírat zlo,*

Editorial

ale uznat ho jako bolestnou příležitost ke znovuzrození.“ A tady narážíme na jedno úskalí, falešnou domněnku, již někteří podléhají...

Totíž nemalý počet těch, kdo uvěřili v Pána Ježíše a milosrdnou lásku Boží a nechytli se do pastí ďáblů, který se snaží člověku namluvit, že ho Bůh ve skutečnosti až tak nemiluje, (str. 3) tak titíž věřící tvrdí, že nikdo nebude zavržen, protože to odporuje Boží lásce a jeho milosrdenství. To je omyl, na který často „hřeší“ i lidé nevěřící, když si tím (vědomě či nevědomě) uklidňují své svědomí ve vztahu k Bohu a přijetí jeho zákonů, přikázání... Dokonce tito lidé odkazují na různá místa v Bibli, z nichž to vyplývá. Je však třeba číst pozorně a je nutné sledovat i celý kontext Božího stvořitelského i spásonosného díla. A je to právě i v dnešním evangeliu: „*Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jedinorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ Bůh si neklade podmínky, které musí člověk splnit, aby mohla být jeho duše spasena. Ale chce, aby člověk pochopil, jakým neštěstím pro něho je, jestliže *odmítá uvěřit* v Trojjediného Boha a svým myšlením, slovy a skutky se zpronevěřuje nejen lásce Boha k nám, ale rovněž sám sobě, čímž – jak řekl Lev XIV. – „*pak skutečně ztrácíme*

smysl svého příchodu na svět a sami se vylučujeme ze spásy.“ A papež hned pokračuje, aby připomněl světlo naděje i v takové situaci: necháme-li se dotknout Kristovou bolestí, můžeme se znovu narodit – pro život věčný.

Napadají nás snad v této chvíli myšlenky odsuzující ty, jejichž víra není dokonalá? Zapuďme je! Soud ponechejme jedinému Soudci, Pánu Bohu. My však mějme spolu s nebeským Otcem bolest v srdci a v modlitbě vyprošujme milost obrácení. Vždyť ani my sami nejsme neomylní a bez hříchu... A kdoví, kolikrát i my budeme nuceni položit si otázku: *Jsem to snad já, Pane?* A upřímně přiznat, že možná není v našem srdci vše podle Božích představ...

Kde tedy hledat záchranu, pomoc, je-li náš každodenní život tak náročný, zvláště jde-li o boj s ďáblem a jeho nástrahami vedoucími do záhuby? *Slavení mše svaté dnes zachraňuje svět!* – zdůraznil Lev XIV. ministrantům z Francie, kteří byli na pouti v Římě. (str. 10) Z čeho vyvozujeme takový závěr? Protože v ní „*v rukou kněze a jeho slovy »toto je mé tělo, toto je má krev« Ježíš znovu daruje svůj život na oltáři, znovu i dnes pro nás vylévá svou krev*“. Je mnoho vědců (str. 6-7) a světců (str. 4-5; 8-9; 11-13), kteří se stali pravými svědky víry v Boha v Trojici a dosvědčili jeho lásku k nám. Následujeme je v tom! Kéž nás na této cestě posiluje nejen Kristův kříž, ale i jeho Bolestná Matka, Panna Maria!

Daniel Dehner

Úryvek z Janova evangelia tě zavádí na významné noční setkání Spasitele s upřímným a statečným Nikodémem, který nepodlehle slepě názorům a postojům většiny ve svém okolí, ale sám jde a důsledně hledá pravdu, kterou vytušil u Pána, už když ho poprvé uslyšel v jeruzalémském chrámě. Jeho upřímný zájem odmění Pán tím, že mu v důvěrném nočním rozhovoru odhalí i to, co zatím není možno zjevit zástupům.

Kdykoliv využiješ Nikodémova příkladu, sám se přesvědčíš, jak sdílný a otevřený je Pán k těm, kdo ho vyhledávají, aby s ním vedli tichý a důvěrný rozhovor. Takovým hledáním projevuješ spolu s Nikodémem bezvýhradnou víru, že právě Ježíš je tím, kdo přišel od Boha, aby ti zjevil, co ti nikdo jiný zjevit nemůže.

Pán totiž právě proto vítá takovouto tvoji připravenost a ochotu, která vychází z víry, protože ona tě uschopňuje, abys z jeho úst přijímal i takové pravdy, které tak daleko překračují meze tvého poznání, že by bez jeho božského svědectví *nikdy na lidskou mysl nevstoupily*⁽¹⁾. Ale především je tato víra nezbytným předpokladem, abys mohl dosáhnout svého konečného cíle, věčného života. A to je velice závažné, protože mimo tento věčný život tě nemůže potkat nic jiného než věčná záhuba.

V dnešním nočním rozhovoru se opět dovídáš, že Bůh není samotář, ale Společenství, které žije Láskou. Poprvé to Otec zjevil při Janově křtu⁽²⁾. Nyní to může odhalit sám Syn, protože *tak Bůh miloval svět...* V obou případech Bůh zjevuje jedno a totéž: podstatu svého bytí, nekonečnou Lásku. Nejdříve ukazuje svou Lásku k Synovi, aby právě na nekonečné míře Lásky k vlastnímu Synu ukázal, jak velice miluje také člověka, když pro záchranu jeho věčného života vydává na smrt svého nejmilovanějšího Syna.

Bůh si nás totiž zamiloval tak nesmírně, jak miluje svého jediného Syna: nekonečnou Láskou. Neboť Bůh má jen jednu Lásku, která je Život, a ten Život je sám Bůh. *Z tohoto Života, Božího Ducha, se musí člověk znovu narodit, aby spatřil Boží království – život věčný*⁽³⁾. Znovu se narodit znamená v tomto případě získat zpět ztracený život.

Hledej u Pána často posilu pro tuto víru, a to tím spíše, že žiješ mezi lidmi, kteří si zamilovali jinou víru, víru v prázdné

Tak Bůh miloval svět

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Bůh poslal Syna, aby svět byl spasen!

né sliby tohoto světa. Vynakládají tolik úsilí, aby v něm našli všechno svoje potěšení, že jim představa věčného života, tohoto tak nekonečného Božího daru, připadá zcela zbytečná, a dokonce i nežadoucí. Ale jeho skutečná cena nezávisí na lidské poptávce, nýbrž na jedinečné Boží nabídce.

A Ježíš tě přišel ujistit s veškerou naléhavostí, že na tom, aby měl člověk věčný život, mu nesmírně záleží. Cenu věčného života si můžeš odvodit ze skutečnosti, že pro ni dal Bůh svého *jednorozeného Syna*.

Ale kníže tohoto světa se všemožně snaží zamlžit a devalvovat Boží lásku a hodnotu věčného života tím, že lživě zkresluje, překrucuje a zastírá skutečnost, že Bůh nás opravdu miluje. Snaží se ti namluvit, jako by Boží přikázání, která jsou cestou pro dosažení tohoto života, byla ve skutečnosti nesnesitelná a přímo nepřijatelná, jako by byla výmyslem bezcítného despoty. Jak je tomu doopravdy? Jak viděl Hospodina ten, který z jeho rukou přijímá Desatero? Jako Boha *milosrdného a milostivého, shovívavého, velké lásky a věrnosti*. Právem vyzývá Žalmista: *Jeruzaléme, chval svého Boha, že oznámil své slovo Jakubovi, své zákony a přikázání Izraeli, tak nejednal se žádným národem*.⁽⁴⁾ Jako břemeno a porobu je může vidět jen ten, kdo neuvěří, kdo nechce vidět Lásku, která právě jen proto, že miluje člověka, vytyčuje mu přikázání jakožto bezpečnou cestu, která vede k životu. Tato přikázání jsou darem téže Lásky, která ho přiměla, aby věčný život pro člověka vykoupil životem vlastního Syna, a proto ho *neušetřil, ale za nás za všechny ho vydal*. O co by Bůh mohl ochudit nebo připravit svého tvora, kterému všechno dal? Když nám prokázal tolik lásky svým nejdražším Darem, *jak by nám spolu s ním nedaroval také všechno ostatní?*⁽⁵⁾

Z toho můžeš usoudit, jak velikou bolestí je pro Boha a jakým neštěstím pro člověka, jestliže odmítá uvěřit. Ani Bůh tak *milosrdný, shovívavý, velké lásky a věr-*

Liturgická čtení

1. čtení – Nm 21,4b–9

Hebrejové táhli směrem k Rákosovému moři a lid už omrzelo být stále na cestě. Lidé mluvili proti Bohu i Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abychom umřeli tady na poušti? Ne-ní chléb ani voda. Už máme dost té hladové stravy.“ Hospodin poslal proto na lid jedovaté hady, jejichž uštknutí způsobilo smrt mnoha lidí z Izraele. Lidé přišli k Mojžíšovi a řekli: „Hřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modli se k Hospodinu, aby od nás odstranil hady.“ A Mojžíš se modlil za lid. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Udělej si hada a vztyč ho na kůl; každý uštknutý, když se na něj podívá, zůstane naživu.“ Mojžíš zhotovil měděného hada, vztyčil ho na kůl, a když had někoho uštkl a ten pohlédl na měděného hada, zůstal naživu.

2. čtení – Flp 2,6–11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže

Dokončení na str. 8

nosti nemůže zachránit toho, kdo mu neuvěří a chce setrvat ve slepotě, neboť každý, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny⁽⁶⁾. Jak ho může Bůh zachránit, když se svou zatvrzelostí uzavírá před největším Božím darem, Synem darovaným z lásky, který sestoupil z Otcova lůna až k člověku, *nikoliv aby ho soudil, ale aby měl život věčný*? Nikoliv Bůh odsuzuje zatvrzelého, ale on sám se odsuzuje tím, že odmítá dar života! *Kdo neuvěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Božího Syna*⁽⁷⁾, *při jehož jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí*.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. 1 Kor 2,9; ⁽²⁾ srov. Mt 3,17;

⁽³⁾ srov. Jan 3,3; ⁽⁴⁾ Ž 147,12.19–20;

⁽⁵⁾ Řím 8,32; ⁽⁶⁾ Jan 3,20; ⁽⁷⁾ Jan 3,18.

Svatý Petr de Arbués

Mučedník pro víru. To byl sv. Petr de Arbués, představitel dodnes tak neprávem haněné inkvizice. Žil ve Španělsku, které se pomalu nadechovalo k nejslavnějšímu údobí svých dějin, v němž katolická víra zdobila zemi jako máloco, pokud s ní vůbec něco sneslo v tomto směru srovnání. Nepoddajná a nezlomitelná, odolná vůči herezím hubícím katolickou víru v jiných evropských zemích, na čemž měla lví podíl právě španělská inkvizice. Proto se též stala terčem nenávisti a pomluv ze strany nepřátel církve, nekriticky přijímaných jako čistá pravda. Právě tento světec je svědkem nepravdivosti většiny očerňování.

Narodil se kolem roku 1442 v obci Épila u Zaragoza jako druhý ze sedmi dětí šlechtického páru, který tvořili Antonio Arbués y Jimenez de Villanueva a Sancha Ruiz de Sodava. Svým dětem předali pevnou a upřímnou víru. Pro Petra bylo už v dětství samozřejmostí modlit se, a to zejména před obrazem Panny Marie, k níž si postupně budoval vztah více než věřel.

Projevoval i velké nadání pro studium, proto ho rodiče dali na univerzitu v Huesce, kterou později vyměnil za onu proslulou v Zaragoze. S vynikajícími výsledky ji ukončil a poohlížel se po další výzvě. Tu představovala jedna z nejprestižnějších univerzit v tehdejší křesťanské světě – v Boloni, známá díky věhlasné právnické fakultě. Petr ji spolu s teologickou snadno zvládl.

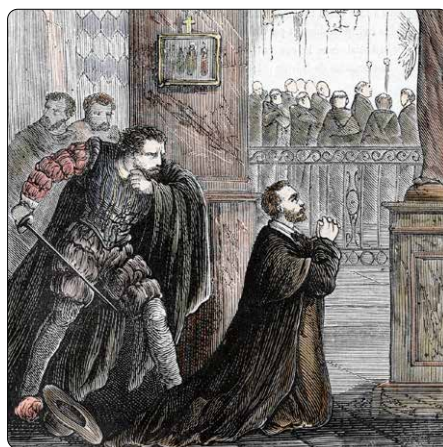
Úspěšné proplování univerzitními zkouškami ani všeobecná obliba u spolužáků se nijak negativně nepodepsaly na Petrově charakteru: zůstával nadále pokorný a zbožný, prost byt jen stopy samolibosti, bojující se svou vznětlivostí. Takový zůstal i jakožto přednášející profesor filosofie a morální teologie, jímž se stal v roce 1473. Posudek na jeho osobu tehdy začínal slovy hovořícími o „rozličných ctnostech, jimiž Nejvyšší obdaroval Petra de Arbués“. Vysloužil si ho mj. i pětiletým bohuľibým působením coby teolog ve španělské koleji sv. Klementa v Boloni, kam ho poslal jeho arcibiskup.

Již rok nato byl Petr jmenován kanovníkem zaragozské kapituly. Ta sestávala z pospolu žijící komunity, skládající řeholní sliby podle regule sv. Augustina. Zprvu váhal, zda tuto poctu přijmout, nakonec ale dal na radu těch, které o ni požádal, a přijal ji. Po dvou letech noviciátu složil 9. února 1476 do rukou převora P. Miguela Ferrery řeholní sliby.

Odtud byl již jen krůček ke kněžství, avšak Petr s ním dlouho otálel. Chtěl si správnost toho, že ho učiní, ověřit u Pána, proto se dlouhé hodiny modlil a modlil. Když poznal, že je to Boží vůle, modlil se pak o dar Ducha Svatého, aby své kněžství vykonával náležitě.

Zaragozští augustiniáni v něm získali mimořádnou osobnost. Jako jiní světci před ním i po něm dokázal Petr svým slovem obracet lidi z kazatelný i zpoza zpovědní mřížky. Lidé bývali skutečně pohnuti, když ho slyšeli, a bylo mnoho takových, kteří kvůli jeho kázání a rozhřešení přicházeli do Zaragoza ze značné dálky.

Nic z toho neušlo arcibiskupu Alfonsovi de Aragona, jenž Petra pověřil vyučováním adeptů kněžství. Přednášel jim latinu a teologii a byl jim živým příkladem ideálního kněze – zbožného, pokorného, obětavého, milosrdného. Právě tak ho viděl i Tomáš de Torquemada, generální inkvizitor pro Španělsko, jenž Petra de Arbués jmenoval vrchním inkvizitorem pro Aragonii. Byla to výjimka, roli inkvizitorů bývali obvykle pověřováni dominikáni. K ruce dostal právě kněze kazatelského řádu, a sice P. Gaspara Juglara OP.

Atentát na Petra de Arbués, rytina (Wikipedia, nedatováno)

Bartolomé Esteban Murillo (1617–1682): Smrt Petra de Arbués

Zde je potřebný menší historický exkurs. Španělsko bylo po staletí zemí, v níž vedle sebe žili křesťané, židé a muslimové. Jak nabývali křesťané převahy, mnozí vyznavači dvou dalších náboženství naoko konvertovali, aby pro sebe získali jisté výhody, přitom však ve skutečnosti zůstávali při původní víře, hromadili majetky a moc, aby rozleptávali jednotu země a získali politický vliv. Toto počínání morisků, tj. konvertitů z islámu, a marraňů, tj. konvertitů z judaismu (míněno těch domnělých konvertitů) nabourávalo jednotu společnosti, oslabovalo víru – na to musela církev reagovat a dohlížet tak čistotu víry a hájit ji. Zde má původ inkviziční tribunál, který roku 1483 zřídil pro Španělsko papež Sixtus IV. (1471–1484).

Petr nejprve se slzami v očích prosil o to, aby byl zbaven tohoto přetěžkého a nadmíru zodpovědného úkolu, ale pro Torquemadu byla jeho nestrojená pokora jen důkazem, že volil správně. Petr se nakonec podvolil a úřad přijal.

Ze všeho nejdřív začal studovat církevní předpisy a koncilní ustanovení, aby se na svou roli co nejlépe připravil po odborné stránce. Poté ji vykonával s maximální mírou spravedlnosti, kdy k odsouzení obviněného vyžadoval nevyvratitelné důkazy. Nebyly-li, verdikt nevynesl. S laskavostí sobě vlastní se obviněné pokoušel přimět ke změně špatného smýšlení. Dařilo se mu to se střídavými úspěchy, nicméně řada obviněných odvolala svá pochybení vskutku upřímně a obrácena Petrovými

V Králíkách bude tradiční pouť rodičů, kteří přišli o dítě

Ve dnech 26.–29. září 2025 se na Hoře Matky Boží v Králíkách setkají rodiče, sourozenci, prarodiče a další blízcí dětí, které odešly do nebe. Duchovní pouť Dotkni se nebe se koná od roku 2017, založila ji na základě osobní zkušenosti s úmrtím dítěte Petra Kolčavová.

slovy, stala se horlivými katolíky. Dokázal obrátit i ty z řad židů a muslimů, kteří byli křesťany jen před úřady. Tyto věci se skutečně děly. El santo Maestro de Épila, svatý mistr z Épily, jak Petrovi přezdívali jeho současníci, přesně takto působil.

Židé to neradi viděli, usilovali proto o zmírnění vlivu inkvizice, nejlépe o její zrušení. Nabízeli králům jednotlivých španělských království značné sumy peněz na války s Maury, pokud ve své královské doméně inkvizici zakážou. Ani v jednom případě nepochodili.

Proto sáhli po násilí. Dost možná to byli oni, kdo se zasloužili o smrt P. Gaspara Juglara. Poté se shromáždili v domě jistého Luise de Santo Angel, kde jim jeden rabín vysvětlil, že je třeba zbavit se i „mistra z Épily“ a všech, kdo by ho chtěli v budoucnu nahradit. Sám pro tyto účely přispěje částkou 500 guldenů, dušoval se, načež ostatní přidávali své vklady. Trojice nejzavilejších nepřátel Petra de Arbués a církve vůbec – Juan de Pedro Sanchez, Jaime Montesa a Gaspar de Santa Fe – měla najmout vrahy a předat jim peníze. Tím, kdo se ochotně ujal tohoto krvavého úkolu, byl jistý Juan de la Abadia, neklikanásobný vrah, jenž Petra nenáviděl, poněvadž nedávno odsoudil jeho sestru pro blíže neurčené ukrutnosti a nemravné chování. Toužil po pomstě, a když za to měl dostat ještě tolik peněz, neváhal ani na minutu. Sám se do zločinu pustit nechtěl, spolčil se s podobnými mordýři, jakým byl on (Juan de Esperandeo, Mateo Rama, Tristan de Leonis, Bernardo Leofanta a Antonio Grana – všichni pokřtění židé), a na několika schůzkách ukuli dohromady plán. Na jedné z těchto schůzek k nim promluvil i rabín: „*Ctihodní židé! Naše víra byla znevážena, náš kult zakázán. Nemůžeme slavit naše svátky roš chodeš a paschu. Tato inkvizice zcela ohrožuje naše náboženství, necht proto zhyne hlava, v níž má původ naše neštěstí a naše škoda, pak budeme v bezpečí a spokojeni.*“

Jejich komplot se v tajnosti neudržel, Petrovi přátelé se svatého mistra z Épily snažili varovat, aby byl opatrný a raději se neukazoval na veřejnosti, avšak on nechtěl kvůli hrozbě upustit od svých povinností a nadále spravoval aktivně svůj úřad. „*Třeba z milosti Boží opravdu přestanu být špatným knězem a stanu se dobrým mučedníkem,*“ řekl.

Letošní ročník se koná pod záštitou Oblastní charity Chrudim. „Pěta nám tuto duchovní pouť předala jako něco velmi cenného a živého. Za svoji osobu jsem se zúčastnila všech ročníků, a proto vím, jak moc je pobyt zde jedinečný a jak hojivý potenciál má. Pro Oblastní charitu Chrudim je to však její poprvé, takže cítíme zdravou dávku pokory. Zároveň ale i důvěru, že to zvládneme. Chceme zůstat věrni tomu, co tato pouť znamená – prostorem, kde může člověk spočinout a nebyť sám, místem, kde můžete nahlas vyslovit jméno svého zemřelého dítěte a ostatní vám rozumí. Je to místo, kde můžete ve své duchovní krizi prosit: Dotkni se nebe..., a kde můžete zažít, že se vás nebe skutečně dotýká,“ říká ředitelka chrudimské Charity Alena Peremská.

Letošní ročník, který se koná v Jubilejním roce, nese právě téma naděje, která – navzdory bolesti – přetrvává a neklame. Duchovním průvodcem je římskokatolický kněz Pavel Rousek, prezident Diecézní

charity Hradec Králové. Přítomni budou také další doprovázející, mimo jiné poradkyně pro pozůstalé Alena Peremská a psychoterapeutka Jana Kučerová, které nabídnou prostor pro terapeutický a lidsky blízký rozhovor. „Na pouti *Dotkni se nebe* vzniká velmi bezpečné prostředí, kde rodiče mohou mluvit o svém dítěti, o své bolesti, a být v tom přijati. Ta možnost sdílení, aniž by bylo třeba cokoli vysvětlovat, má velký léčivý potenciál,“ doplňuje psychoterapeutka Jana Kučerová.

Součástí programu budou také kreativní aktivity a divadelní představení pro děti. V klášterním kostele v Králíkách se odehraje pohádka „Na cestě“ v podání *Divadélka S radostí*, které citlivě otevírá těžká témata formou srozumitelnou i pro děti.

Více informací a přihlašovací formulář najdete na <https://chrudim.charita.cz>.

*Zdroj: <https://www.cirkev.cz>
(Redakčně upraveno)*

Byla noc ze 14. na 15. září 1485. Protože se najatým vrahům nepodařilo proniknout do Petrova domu, počkali si na něj v katedrále, až půjde na noční modlitbu breviáře. Když vešel, s breviářem v jedné ruce a se svítilnou v druhé, zaútočil na něj ze zálohy Juan de Esperandeo a zasadil mu dýkou ránu do krku, druhou ranou ho zasáhl do ramene, načež se napřáhoval ke třetí ráně, aby ho dorazil. Petr stačil zachroptět: „*Pochválen buď Ježíš Kristus, protože umírám pro jeho svatou víru.*“ Na vraha tato slova tak zapůsobila, že zůstal konsternovaně stát a jeho kumpáni ho museli z katedrály doslova vyvléct.

Kanovníci přilákáni lomozem přispěchali do zadní části chrámu. Našli tam Petra v tratolišti krve. Ještě žil, a tak ho odnesli do jeho domu a přivolali lékaře. Ten mohl jen konstatovat, že rány jsou smrtelné.

Trvalo přesto dva dny, než Petr vypustil duši. Dva dny modliteb za vlastní vrahy, jimž výslovně odpustil jejich čin, dva dny sebeodevzdávání do milosrdenství Bo-

žího. Obětoval svou smrt jako zadostiučinění za hříchy své i druhých lidí, a když lékař prohlásil, že smrt je už nablízku, začal Petr recitovat slova 121. žalmu: „*Zaradoval jsem se, když mi řekli: Do domu Hospodinova půjdeme.*“ Pomodlil se ještě modlitbu Anděl Páně a v poklidu 17. září roku 1485 zesnul v Pánu.

Pochován byl tam, kde utřil smrtelné rány – mezi chórem a presbytářem zaragozské katedrály. Najatí vrazi byli pochyťtáni a ke svému činu se přiznali. Juan de Abadia spáchal ve vězení sebevraždu, ostatní byli popraveni, včetně těch, kteří je najali. Následné represe se nedotkly židovské komunity jako takové, zaměřily se výhradně na marrany, falešné konvertity. Ještě rok poté se král Ferdinand Aragonský vyslovil rezolutně proti vypuzení Židů ze zaragozské arcidiecéze.

Dne 17. dubna 1664 papež Alexandr VII. aragonského mučedníka blahorečil a papež Pius IX. dne 29. června 1867 svatořečil.

Také významní vědci věří v Boha

Musejí se růženec a mikroskop nutně vylučovat?

Platí, že vědec nemůže být věřícím?

Příklady katolíků, kteří se zasloužili o velké objevy v biologii, fyzice či chemii, dokládají jednotu rozumu a víry.

Dne 14. září 1998 vyšla encyklika sv. Jana Pavla II. *Fides et ratio*, věnovaná vztahům mezi vírou a rozumem. Encyklika začíná tímto charakteristickým úvodem: „*Víra a rozum (Fides et ratio) jsou jako dvě křídla, jimiž se lidský duch pozvedá k názírání pravdy.*“ Svatý otec (s odvoláváním se na Bibli a magisterium církve, jež se v tomto smyslu vyslovilo především na I. vatikánském koncilu) přesvědčoval, že mezi těmito dvěma způsoby poznávání neexistuje rozpor, ba právě naopak „...*existuje hluboká a neoddělitelná jednotu mezi rozumovým poznáním a poznáním víry*“ (FR 16). Tato jednotu ovšem neznamená splynutí obou skutečností do jedné. „*Církev nevybízí vědu, aby se stala vírou, ani víru, aby se stala vědou. [...] Jak víra, tak věda si musejí zachovat autonomii a specifčnost,*“ napsal sv. Jan Pavel II. deset let před vydáním encykliky ve slavném dopise adresovaném řediteli vatikánské observatoře, Georgu V. Coynnemu SJ.

Slova papeže, který ve svém životě snoubil rozumové bádání s hlubokou vírou, korespondují s mnoha věřícími vědci. Najdeme mezi nimi i velké objevitele, kteří změnili osudy lidí na celém světě.

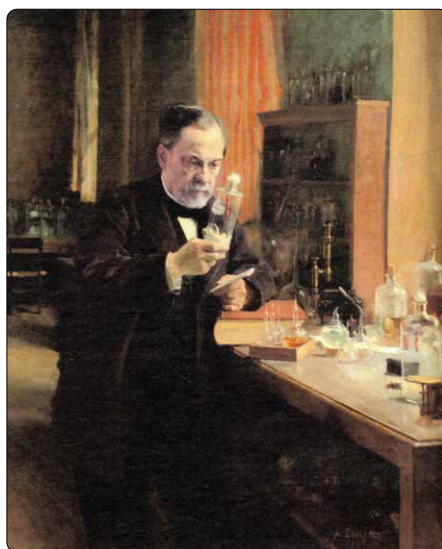
Louis Pasteur (1822–1895)

Jméno tohoto francouzského učenice dodnes figuruje v učebnicích biologie jako jméno člověka, jenž vyvinul první ochrannou vakcínu proti vzteklině – nemoci, která v 19. století připravila o život obrovské množství lidí. Pasteurova vědecká činnost však měla mnohem širší záběr, zahrnovala mj. bádání v oblasti kvašení či hniloby. Objevení dvou částic enantiomerů kyseliny vinné se odrazilo v používání tepelné konzervace potravin, nazvané podle svého objevitele pasterizace, a přičinilo se rovněž k zahájení výroby léků nebo... tavených sýrů. Velkým Pasteurovým úspěchem bylo vyvráće-

ní teorie samoplození mikroorganismů, podle níž by se měly mikroorganismy vyvinout z anorganické hmoty. Francouzský chemik provedl celou řadu pokusů, jimiž dokázal, že život může povstat vždy jen ze života.

Pasteur byl znám svou vírou a častým přistupováním ke svátostem. Známa je příhoda, která se odehrála ve vlaku do Paříže, když se modlil růženec. „*Do kupé vstoupil mladý student, který začal modlícího se muže přesvědčovat, že nejmodernější vědecké výzkumy, zvláště ty z oboru biologie, jasně dokazují, že člověk je na Bohu nezávislý, tudíž Bůh nemůže existovat. Starší pán se nicméně nedal přesvědčit, proto student svého spolucestujícího při rozloučení poprosil, aby mu sdělil své jméno a adresu, že mu pošle knihy, které ho určitě přesvědčí. Jak značný musel být jeho údiv, když obdržel navštívenku tohoto znění: »Louis Pasteur, Pasteurův institut, Paříž.«*“

Učencovy objevy se staly ukázkovým příkladem sjednocování nejen základního výzkumu v oblasti biologie, ale používaného i v chemii, anatomii a ve fyzice, zároveň jsou svědectvím rozumu a víry. „*Největší chloubu Francie, Louis Pasteur, je*

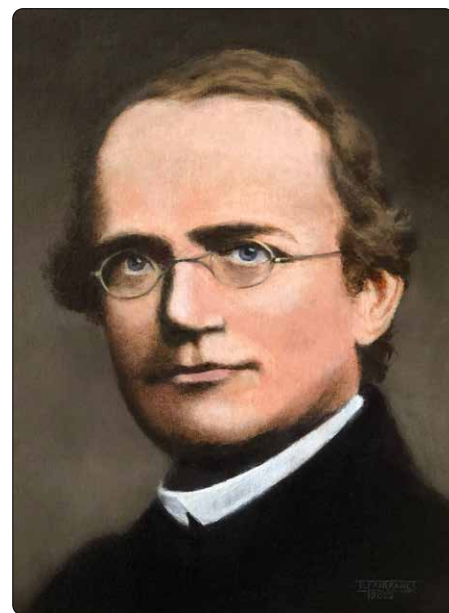

Albert Edelfelt (1854–1905):
Portrét Louise Pasteura

horlivým katolíkem. [...] Známy je jeho výrok, že díky tomu, že hodně studoval, má víru bretoňského sedláka, a že kdyby studoval ještě více, měl by víru bretoňské selky,“ uvádí ve své knize z počátku 20. století *Zarys dogmatyki katolickiej* P. Maciej Sieniatycki.

Gregor Johann Mendel (1822–1884)

Kdo by neslyšel o otci genetiky, který objevil zákon dědičnosti, známý jako Mendelův zákon? Už asi ne každý ale ví, že jeho objevitelem byl řeholník. Co

Gregor Johann Mendel (Wikipedia)

je ovšem v tomto případě nejvíce fascinující, je fakt, že německojazyčný Čech k tomuto pro lidstvo epochálnímu objevu došel v klášterní zahradě při křížení různých druhů hrachu setého. Ve svém skleníku pěstoval bezmála 20 000 sazeniček, na nichž prováděl výzkum. Jeho vědeckou vášní nebyla jenom genetika. Touha lépe poznat stvořený svět a zákony, jimiž je řízen, zapříčinila, že Mendel stála u zrodu meteorologické observatoře; zabýval se rovněž hydrogeologií a zkoumal život včel. Byl členem několika vědeckých společností a zemědělských organizací. Jestliže se Mendelovy objevy z meteorologie staly slavnými ještě za jeho života, ty nejdůležitější – z genetiky – až půl roku po jejich publikování, již po řeholnickové smrti.

Mendel studoval teologii v Brně a přírodní vědy ve Vídni. Nejen při svých

studiích, ale i v běžném životě dokázal sloučit *fides et ratio*. Děлил se o své znalosti s mladými studenty zemědělství a přírodních věd na gymnáziu ve Znojmě a na státní vyšší reálce v Brně, přičemž snoubil vědeckou činnost s pastorační. Plnil dokonce povinnosti opata augustiniánů v brněnském klášteře. „Na čtyřech polích erbu P. Mendela coby opata se nacházejí: lilie jako symbol botaniky a výzkumu dědičnosti, pluh s křížem jako požehnání pro zemědělskou činnost, sepnuté dlaně s planoucím srdcem a Alfa a Omega, symbol všemohoucího Boha jakožto Stvořitele a toho, kdo vše uskutečňuje.“

**Jérôme Lejeune
(1926–1994)**

„Vnuč“ Gregora Mendela čili genetik a lékař, absolvent pařížské Sorbonny, jenž sto let po Mendelem objeveném zákonu dědičnosti objevil odpověď na otázku o genezi Downova syndromu. Profesor Lejeune, jenž učinil přelomový objev ohledně trisomie [přítomnosti nadbytečného – pozn. překl.] chromozomu 21, se v celospolečenské diskusi probíhající ve Francii velmi významně angažoval ve prospěch hnutí pro-life. Navzdory ostrakismu ze strany lékařského prostředí, jemuž byl vystaven, s velkým zápalem přesvědčoval, že každý člověk má právo na život. „Člověk začíná být člověkem v okamžiku početí. To není tvrzení ani na bázi morální, ani na sentimentální – je to fakt dokázaný vědecky. V momentě, kdy vzniká lidská bytost, máme co do činění s člověkem – není to ani ryba, ani buňka, ani měňavka. Je to člověk. Ti, kdo tvrdí, že potrat není vraždou, vydávají licenci k zabíjení. [...] Věda se nemůže opírat o nedorozumění. Nelze stavět na falešné hypotéze; [...] teoretik nikdy nemůže stavět pravdu proti přirozenosti a fakta jsou neúprosná. Proto též nedorozumění, jakým je tvrzení »plod není člověkem«, je [...] omylem a vede [...] do slepé uličky.“ Lékař připomínal, že posláním medicíny je v první řadě neškodit a dělat všechno možné, aby bylo pomoci nemocnému, v tomto případě nenarozenému.

Profesor nebyl pro své studenty a kolegy pouze vzorem lékařské etiky, ale i pokorného křesťana. Lékařka Pilar Clava de Vasquezová na něj vzpomíná: „Jeho svědectví úcty a lásky k životu mě změnilo.“

Poselství Královny míru

„Drahé děti, dítka moje, milovaní moji! Vy jste vyvolení, protože jste odpověděly, uvedly do praxe mé pokyny a milujete Boha nade vše. Proto, dítka, celým srdcem se modlete, aby se naplnila má slova. Postěte se, obětujte se, milujte z lásky k Bohu, který vás stvořil, a buďte, dítka, mé ruce podané tomuto světu, který nepoznal Boha lásky. Děkuji vám, že jste odpověděly na mé volání.“

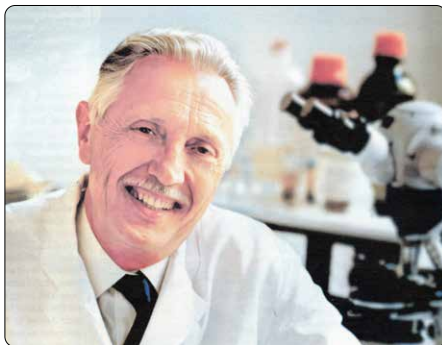
Medžugorje 25. srpna 2025

[...] Zjistila jsem, že lze být výjimečným vědcem a velkým katolíkem. Pochopila jsem, že lze současně nosit křížek a bílý plášť.“ Jiný jeho student, John Bruchalski, vděčí svému mistru za zjištění, že víra a rozum se nevylučují: „Zjistil jsem, že mé svědomí a má víra byly ve vztahu k pacientům stejně důležité jako můj stetoskop a recept,“ ohlíží se zpět mladý lékař. Sám Jérôme Lejeune takto vysvětloval smysl své práce: „Abychom unikli hrozbě, že se genetika stane nelidskou, je nezbytně nutné, aby si uchovala úctu ke každému stvoření, přičemž nic ji k tomu nemůže uzpůsobit lépe než úcta ke Stvořiteli. Kdysi se říkalo: »Time Domini et nihil aliud.« Toto je pravá svoboda Ducha: »Bojte se Pána a ničeho víc.« Tehdy se celá věda stane uctívou služebnicí člověka.“

Dnes je tento velký ředitel Národního centra vědeckého výzkumu v Paříži, expert OSN a WHO a ředitel Papežské akademie pro život kandidátem na oltář.

Nejen biologie a lékařství

„Velikost a nekonečnou moudrost Stvořitele světa poznává opravdově jenom ten, kdo se v knize přírody snaží pochopit jeho myšlenku,“ napsal chemik **Justus von Liebig** (1803–1873), průkopník v oblasti

Profesor Jérôme Lejeune

výzkumu dopadu životního prostředí na organismy, nazývaný někdy otec průmyslových hnojiv.

Mezi velkými fyziky, vynálezci na poli elektřiny, najdeme nespočet katolíků. Byli to kupř. **Alessandro Volta** (1745–1827), jenž se denně účastnil mše svaté a modlil se růženec u domácího oltářku před obrazem Panny Marie, dále **André Ampère** (1775–1836), čtoucí pravidelně Písmo svaté a spisy učitelů církve, také **James C. Maxwell** (1831–1879), považovaný za hluboce věřícího člověka, muž pravidelně se účastnící mše svaté, jenž na smrtelné posteli složil veřejné vyznání víry.

Katoličkou byla rovněž první žena v Evropě, která napsala učebnici matematicky a byla profesorkou na univerzitě – **Gaetana Agnesiová** (1718–1799), potažmo první žena s doktorátem z informatiky – sestra **Mary Kenneth Kellerová** (1913–1985). Připomeňme ještě, že věřícími byli rovněž laureáti Nobelovy ceny, kupř. **Gerta Coriová** (1896–1957), americká biochemička zabývající se glykogenolýzou, nebo **Mario Molina** (1943–2020), mexický chemik zkoumající chemii atmosféry.

Zmíněná jména jsou pouze některými příklady osob věnujících se vášnivě vědě a zároveň pokorně vyznávajících víru. Jejich poslání sedí jako ulité na apel britského fyzika **William Thomsona** (1824–1907), jenž svého času prováděl výzkum přírody: „Nebojte se být nezávislými mysliteli. Jestli budete myslet dobře, přinutí vás to věřit v Boha... Uvidíte, že věda není nepřitelem náboženství, ale že je jeho pomocnicí.“

Z Trwajcie w miłości 5/2023 přeložil-Ir-
(Redakčně upraveno)

Svatá Dobroslava (Orosia, Eurosia) – u nás téměř neznámá mučednice

Otec biskup Prokop Brož se účastnil letošní pouti ke sv. Dobroslavě ve Španělsku. Je tam známá jako sv. Orosia či sv. Eurosia a náš otec biskup se účastnil bohoslužeb ve starobylé katedrále sv. Petra v Jace společně s místním biskupem, se kterým se zná. Pouť tradičně probíhá na náměstí Biscós, kde místní biskup žehná ostatky sv. Orosie. Náš otec biskup si přivezl domů její posvěcený milostný obraz a příslib ostatků.

Ve stejný den probíhají oslavy i v nedalekém městečku Yebra de Basa, kde je uložena její lebka. Procesí s relikviářem vždy stoupá po stezce na horu Oturia, kudy sv. Orosia utíkala se svou družinou před pronásledovateli a kde byla umučena. Svátá Orosia je tradičně zývána před nepřízní počasí, nedostatkem vláhy (odtud také její jméno), je ochránkyní vinařů, pomocnicí křesťanů...

Je známá svou mučednickou smrtí na podzim roku 880, kdy byla její družina přepadena muslimskými Maury v Pyreneích u Yebra de Basa. Mladá Dobroslava se i pod pohrůžkou smrti odmítla vzdát křesťanské víry a přijmout islám. Byly jí uťaty ruce i nohy a nakonec byla sřata. Spolu s ní byl pobit i celý její doprovod. Její manžel pak Maury ze severního Španělska vyhnal. Dodnes je na hoře Oturia pramen vody, který dle legendy vytryskl, aby uhasil žíže pronásledovaných.

Její ostatky měl najít pastýř ovcí, který se šel napít ke zmíněnému prameni

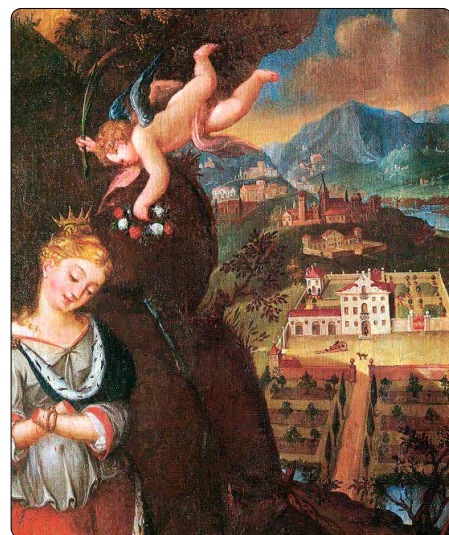
vody na hoře Oturia. Zjevil se mu anděl a řekl, aby její ostatky zanesl do aragonského královského sídelního města Jaca a její lebku do blízkého městečka Yebra de Basa. Když přicházel do sídla Jaca, rozezněly se zvony a na přímluvu Dobroslavy se začaly dít zázraky.

Zachovala se řada legend, zápisy z města Jaca, doklady o zasvěcení kaplí této světici, zprávy o minulých kontaktech Španělů s církevními představiteli v Praze a další. Tyto dokumenty se v detailech sice drobně liší, ale i dle *Fuldských análů* k roku 872 lze přepokládat následující vývoj tehdejších událostí.

Pouzdro na ostatky sv. Dobroslavy

Je tam zmínka o českých knížatech, kteří v roce 872 společně bojovali s nepřáteli. Byli to: Zuentislao (Svatoslav), Vitislao (Vitislav), Heriman (Heřman), Spytimír a Moyslav (Mojslav) a byl ještě přidán Goriwey (Bořivoj), který těmto knížatům asi posléze velel. Pro své dobré vlastnosti a majetky své manželky se

Obraz Svaté Dobroslavy, jejíž ruce byly uťaty (obraz ze 17. století, Wikipedia)

Bořivoj I. stal nejvlivnějším místním panovníkem. Byl však závislý na mocných sousedech – Rostislavovi (846–870) a Svatoplukovi (871–894), kteří postupně vládli na Velké Moravě.

Svatá Dobroslava se narodila asi roku 864 a její otec Mojslav padl ve zmíněné válce. Osirelé dcery se ujal Bořivoj I. († 894) se sv. Ludmilou a předpokládá se, že byla vychována na Levém Hradci.

Slavnostní procesí k uctění sv. Dobroslavy

Na podzim roku 879 byl sv. Metoděj znovu povolán do Říma, ale dostavil se tam asi až v červnu roku 880. V té době se tam nacházelo i aragonské poselstvo, které s papežem jednalo o nástupnictví vládnoucího rodu. Po poradě se sv. Metodějem jim papež doporučil svatbu s nevěstou Orosií. Část poselstva se vrátila do Aragonie a druhá část Aragonců odešla se sv. Metodějem, aby zařídili sňatek Fortuna Garcése s rodiči Orosie, tj. v zastoupení Bořivojem I. a sv. Ludmilou. Pak se slavil sňatek, který byl uzavřen v zastoupení.

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium – Jan 3,13–17

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš

vyvýšil na poušti hada, tak musí být výše Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“

Aragonci spěchali, aby přešli Pyreneje ve vhodném období. V září roku 880 se vydali na cestu přes Pasov, Basilej a v říjnu přišli k řece Aragon, nedaleko města Yebra na jižní straně Pyrenejí. Dále zamířili ke Gállego a Basa, kde měl čekat královský manželský pár. Pro nečekaný nájezd Saracénů se však okolí vyčistilo. Do města Yebra byl ke králi poslán napřed posel s oznámením, že již přijela královská novomanželka, ale posel byl Maury chycen a zabit. Z dokumentů, které měl u sebe, se Maurové dověděli o příjezdu Orosie, nevěsty dona Fortúna Garcése. Družina sv. Orosie čekala marně a po čase tušila nějakou pohromu. Dle rady utekli do jeskyně v hoře, ale byli přepadeni Maury a pobiti. Don Fortún byl posléze informován, ale bylo již pozdě. Pro další střety s Maury nedošlo k pohřbení ostatků. Její manžel bez ustání pronásledoval Maury a brzy v bojích padl.

*Část oltáře ke cti svěřice
v katedrále v Jace*

Teprve asi po dvou letech našel ostatky prostý pastýř Guillén. Dle legendy ho vyzval anděl, aby vyzvedl tělo a odnesl je do údolí, ale hlavu měl umístit na pravé straně oltáře pod svatostánkem v Jasy. Tam pastýř vystoupil na kazatelnu a všechny informoval o tom, co se stalo. Biskup jej učinil správcem ostatků, později se stal knězem. Pak sepsal první historii o životě a smrti sv. Orosie, což reflektovaly i místní breviáře.

Papež Jan VIII. zemřel koncem roku 882, ale předtím napsal povzbudivý dopis sv. Metodějovi se zmínkou o sv. Orosii. Ta zemřela mučednickou smrtí asi v říjnu roku 880, ale její svátek se slaví 25. června, kdy pasáček přinesl její ostatky do kostela. Od té doby byla uctívána jako světi-ce. Papež Lev XIII. její svatořečení uznal 25. června 1902, což je i poutní den.

Pouze ten, kdo poznal hlubokou lásku, může přijmout zradu

- dokončení katecheze papeže Lva XIV. ze str. 2

říkat jeden přes druhého: »Jsem to snad já?« (Mk 14,19)

Draží přátelé, tato otázka – „Jsem to snad já?“ – patří možná k nejpříjemnějším, které si můžeme položit. Není to otázka nevinného člověka, ale učedníka, který objevuje svou křehkost. Není to výkřik viníka, ale šepot toho, kdo ví, že může ublížit, i když chce milovat. V tomto vědomí začíná cesta ke spáse.

Ježíš neudává, aby ponížil. Říká pravdu, protože chce spasit. A člověk, aby byl spasen, musí pociťovat: pociťovat, že je účasten, pociťovat, že je milován navzdory všemu, pociťovat, že zlo je skutečné, ale nemá poslední slovo. Pouze ten, kdo poznal pravdu hluboké lásky, může přijmout i ránu způsobenou zradou.

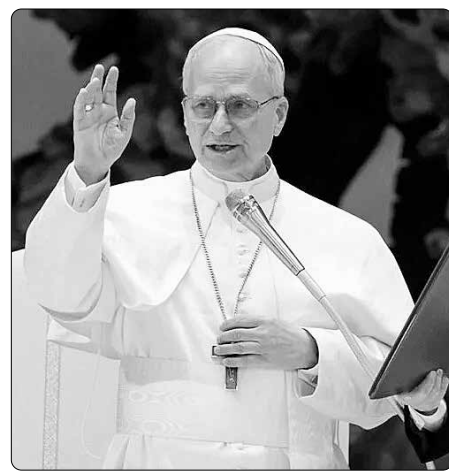
Reakci učedníků není hněv, ale smutek. Nejsou rozhořčeni, jsou zarmouceni. Je to bolest, která pramení z reálné možnosti, že se jich to bude týkat. A právě tento smutek, pokud je přijímán upřímně, se stává prostorem k obrácení. Evangelium nás neučí popírat zlo, ale uznat ho jako bolestnou příležitost ke znovuzrození.

Ježíš pak připojuje větu, která nás znepokojuje a nutí k zamyšlení: „Běda tomu člověku, který Syna člověka zradí! Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil!“ (Mk 14,21) Jsou to jistě tvrdá slova, ale je třeba je správně pochopit: nejde o prokletí, ale spíše o bolestný výkřik. V řečtině zní toto „běda“ jako nářek, povzdech vyjadřující smutek, jako zvolání upřímného a hlubokého slitování.

Jsme zvyklí soudit. Bůh však přijímá utrpení. Když vidí zlo, nemstí se, ale rmoutí se. A ono „bylo by lépe, kdyby se nebyl narodil“ není předem vynesným rozsudkem, ale pravdou, kterou může uznat každý z nás: pokud zapřeme lásku, která nás stvořila, pokud se zradou zpro- nevěříme sami sobě, pak skutečně ztrácíme smysl svého příchodu na svět a sami se vylučujeme ze spásy.

A přesto právě tam, v tom nejtemnějším bodě, světlo nezhasíná. Naopak, začíná zářit. Jestliže totiž uznáme své

omezení, jestliže se necháme dotknout Kristovou bolestí, pak se můžeme konečně znovu narodit. Víra nás nezabavuje možností dopustit se hříchu, ale vždy nám nabízí cestu, jak z něj vyjít: cestu milosrdenství.

Ježíše naše křehkost nepohoršuje. Dobře ví, že žádné přátelství není odolné vůči riziku zrady. Avšak Ježíš nadále důvěřuje. Nadále usedá ke stolu se svými učedníky. Nepřestává lámat chléb ani pro ty, kteří ho zradí. V tom spočívá tichá síla Boha: nikdy neopouští stůl lásky, ani když ví, že bude opuštěn.

Draží bratři a sestry, i my se dnes můžeme upřímně zeptat: „Jsem to snad já?“ Nikoli proto, abychom se cítili obviněni, ale abychom ve svém srdci otevřeli prostor pravdě. Spása začíná právě zde: z vědomí, že bychom to mohli být my, kdo zradí důvěru v Boha, ale že to také můžeme být my, kdo ji znovu získá, uchová a obnoví.

V tom koneckonců spočívá naděje: ve vědomí, že i když my můžeme selhat, Bůh nikdy nezklame. I když ho můžeme zradit, on nás nepřestane milovat. A pokud se necháme vtáhnout do této lásky – pokorné, zraněné, ale vždy věrné, můžeme se skutečně znovu narodit. A navrátit se do života už nikoli jako zrádci, ale jako ustavičně milované děti.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)*

Lev XIV. ministrantům: Mše není „povinnost“, svou službou ukazujte krásu

Přeji vám, „abyste byli pozorní k volání, které vám Ježíš může adresovat, abyste ho následovali blíže v kněžství“, a „abyste postupně, neděli co neděli, objevovali krásu, štěstí a nutnost takového povolání“. Lev XIV. adresoval tato slova povzbuzení „vědomí mladých, nadšených a velkorysých“ ministrantů z Francie, kteří byli na pouť v Římě a s nimiž se 25. srpna setkal v Klementinském sále Apoštolského paláce. Ve svém projevu, v němž zdůraznil význam Eucharistie jako místa setkání s Kristovou láskou, zdůraznil, „jak úžasný je život kněze, který v centru každého svého dne“ prostřednictvím mše svaté „se setkává s Ježíšem tak výjimečným způsobem a daruje ho světu“.

„Řeknu vám něco, co musíte vyslechnout, i když vás to možná trochu znepokojí: nedostatek kněží ve Francii, ve světě, je velká pohroma! Pohroma pro církev!“

Jen Ježíš nás zachrání

Tváří v tvář světu, kterému „se nedaří, který čelí stále závažnějším a znepokojivějším výzvám“, jako je utrpení, nemoc, postižení, neúspěch nebo ztráta milované osoby, papež uznává, že mohou vyvstat otázky: „Kdo nám přijde na pomoc? Kdo se nad námi smiluje? Kdo nás přijde zachránit? ... Nejen od našeho utrpení, našich omezení a našich chyb, ale i od samotné smrti?“

Odpověď pro Lva XIV. je „naprosto jasná a zní v dějinách již dva tisíce let: pouze Ježíš nás přijde zachránit, nikdo jiný: protože pouze On má moc to učinit – On sám je Všemohoucí – a protože nás miluje.“ „On dal svůj život za nás, obětoval ho na kříži. Není totiž větší lás-

ky než dát svůj život za ty, které milujeme,“ pokračuje papež a definuje Kristovu smrt a vzkříšení jako „nejúžasnější věc naší katolické víry“ a „nejdůležitější událost světových dějin“. „Bůh, stvořitel nebe a země, chtěl trpět a zemřít za nás, stvořené bytosti. Bůh nás miloval až k smrti! Aby to učinil, sestoupil z nebe, ponížil se a stal se podobným člověku,“ říká papež.

Čeho se máme bát od Boha, který nás miloval až do takové míry? V co víc jsme mohli doufat? Na co čekáme, abychom mu to oplatili, jak si zaslouží? Ježíš, slavně vzkříšený, žije u Otce, nyní se o nás stará a sděluje nám svůj věčný život.

Eucharistie dnes zachraňuje svět

Lev XIV. dále zdůrazňuje, že místem, kde lze tuto Kristovu lásku zakusit, je Eucharistie, „poklad církve, poklad pokladů“. „Od neděle do neděle“ a „z generace na generaci“ církev „pečlivě uchovává památku smrti a vzkříšení Pána,“ vysvětluje papež. „Slavení mše nás dnes zachraňuje! Zachraňuje dnes svět!“ – opakuje, právě proto, že v ní „v rukou kněze a jeho slovy »toto je mé tělo, toto je má krev« Ježíš znovu daruje svůj život na oltáři, znovu i dnes pro nás vylévá svou krev.“

Je to nejdůležitější událost v životě křesťana a v životě církve, protože je to setkání, při kterém se Bůh nám z lásky daruje, znovu a znovu. Křesťan nechodí na mši z povinnosti, ale protože to potřebuje; potřebuje život Boha, který se daruje, aniž by za to něco žádal!

Dejte Ježíše do středu svého života

Citátem verše svatého Petra ze Skutků apoštolů, který říká: „Není pod nebem jiného jména, které by bylo dáno lidem, skrze které bychom mohli být spaseni“, papež povzbuzuje ministranty, aby „nikdy nezapomněli na tato slova“. „Vtiskněte si je do srdce a postavte Ježíše do středu svého života,“ opakuje. A vyzývá je, aby se vrátili do Francie „rozhodnější než kdy jindy milovat ho a následovat ho,

a tak lépe vyzbrojeni naději“ v „těžkých chvílích pochybností, skleslosti a bouře, jako bezpečná kotva hozená k nebi, která vám umožní pokračovat v cestě“.

Lev XIV. ministrantům poděkoval za jejich službu, povzbudil je, aby vytrvali, a vyzval je, aby vždy měli na paměti „velikost a svatost toho, co se slaví“.

Jak by také nebylo možné cítit radost v srdci v přítomnosti Ježíše? Mše je však zároveň vážným, slavnostním okamžikem, prodchnutým závažností. Ať váš postoj, vaše ticho, důstojnost vaší služby, liturgická krása, řád a majestátnost gest uvedou věřící do posvátné velikosti Tajemství.

Ježíš chce být vaším nejlepším přítelem

Papež pak vybízí ministranty, aby neztratili příležitost „mluvit k Ježíši ve skrytu svého srdce a milovat ho stále více“, zatímco jsou v Římě během Svatého roku. „On nám pomáhá »obrátit se«, to znamená obrátit se k němu, růst ve víře a v jeho lásce, abychom se stali lepšími učedníky,“ vysvětluje. Jediným přáním Krista, dodává, „je být součástí vašeho života, aby ho osvětloval zevnitř, stát se vaším nejlepším přítelem, tím nejvěrnějším. S Ježíšem je život krásný a šťastný.“ Papež však vysvětluje, že Kristus „čeká na vaši odpověď“, klepe „na dveře a čeká, aby vešel“.

Být „blízko“ Ježíši, Synu Božímu, vstoupit do jeho přátelství! Jaké nečekané osudové setkání! Jaké štěstí! Jaká útěcha! Jaká naděje pro budoucnost!

Isabella H. de Carvalho

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html>

(Redakčně upraveno)

Syn brusiče nožů (8)

POUŤ DO LAUSU

Jakým hlemýždím tempem se vleče čas, když člověk z celé duše touží po krásném a vábívě cíli! Rok přípravy na první svaté přijímání nechtěl brát konce, a přece byl každý den skvělým darem Boží milosti.

Málokteré dítě se připravovalo na své spojení se svátostným Spasitelem s tak velkým zanícením. Julián žil celý v očekávání příchodu Páně. Dětská hra ho přestala bavit a občas byl zasněný i ve škole při vyučování, a když byl vyvolán učitelem, nedovedl odpovědět.

„Na co stále myslíš?“ tázal se učitel potřásaje hlavou, když jeho nejlepší žák tak nečekaně zklamal.

„Myslím na první svaté přijímání,“ odpověděl zmateně. Třída propukla v bouřlivý smích, ale učitel pravil:

„Dobře, dobře, Juliáne! Ale teď máme zeměpis a já jsem se tě ptal na francouzské provincie.“ Chlapec se vzpomínal a odřikal je všechny od Normandie až po Provence.

„Vida,“ kývl učitel spokojeně, „bud' přistě pozornější!“

Přípravu na svaté přijímání vedl místní farář. Snažil se, aby děti na tento vznešený den dobře připravil, ale ani teď nezapřel svou jansenistickou školu. Naháněl dětem bázeň, protože o lásce Ježíšově mluvil mnohem méně než o strašlivém provinění z nehodného přijímání.

„Naše duše musí být čistá jako duše anděla, když se přibližujeme k tomu – mysterium tremendum – k tomu velikému tajemství,“ řekl temným hlasem. „Kdo v hříších přistupuje ke svatému stolu, jí a pije zároveň soud a věčnou záhubu. Když si tedy vzpomenete na cestě ke mřížce, že máte na svědomí skvrnu, které jste ještě nelitovali, nevyznali ji a neopravili pokáním, vraťte se! Pravím: Vraťte se, jinak jdete rovnou do věčného zavržení!“

„Kde je pláč a skřípání zubů!“ ušklíbl se Petr Barginot, který si pekelnými kázáními pastýře duši nezatěžoval hlavu. Julián na něho vyčítavě pohlédl. Otrásl se při představě, že by mohl svou duši poskvřnit tak ošklivým hříchem.

„Proto,“ pokračoval kněz výhrůžným hlasem, „nechoďte často ke stolu Páně! Jednou měsíčně, to je nejvíc, co vám mohou dovolit!“

Julián se často se svým strachem svěřoval matce a sestře, které měly co dělat, aby ho uklidnily. Neodvažovaly se sice podrobit kritice vyučování farářovo, ale přece si myslely, že by bylo lepší mluvit o lásce Spasitelově než jen o jeho trestající spravedlnosti.

„Bůh je dobrý a miluje tě!“ těšila matka zkormoucené dítě. „Nedopustí, abys kdy nehodně přijímal. Povolal k sobě děti, přitiskl je na své srdce a nedbal, zda některé z nich mělo pošpiněné ruce nebo potrhaný šat. Bude s tebou spokojen, budeš-li mít dobrou vůli.“

Bez moudrých domluv matčiných by bylo zanechalo vyučování faráře, který vězel hluboko v naukách jansenismu, v citlivé duši chlapcově nedozírné škody. I teď se ještě cítil povinen konat skutky nejtěžšího pokání. Každý večer zpytoval svědomí a našel-li něco, o čem se domníval, že by to mohlo Boha zarmoutit, uložil si hned příštího dne citelné pokání.

Tajně si proložil lůžko prkny, protože něco podobného vyčetl z životopisu kteréhosi svěťce, své slabé tělo trestal důtkami, až to jednou zpozorovala matka a takové nedětské pokání mu zapověděla. Julián si však brzy našel náhradu. Rozdal snídani, kterou si s sebou brával do školy, chudším spolužákům, ačkoliv se mu pak někdy při vyučování dělaly hladem mžítka před očima.

V poledne pak pociťoval vlčí hlad. Za žádnou cenu by však před obědem nepožil nejmenšího sousta. Odcházel do kostela, klekl si před svatostánek a posiloval se rozjímáním o čtyřicetidenním postu našeho Pána.

Při obědě stěží ovládl svou chuť na jídlo.

„Ty jíš jako žralok,“ potřásl otec hlavou, když si Julián potřetí nabíral vrchovatý talíř.

„Roste, a proto potřebuje dvojnásobný obrok,“ vysvětloval dobrosrdečný Gi-raulet.

„Rozdal zase snídani,“ vyrazila Aneta. „Proto má teď takový velikánský hlad.“

Julián na ni vrhl nevraživý pohled a sklonil se hluboko nad talíř.

„To je mu podobné!“ smál se čeledín. „Jsi pošetilý chlapec, jinak bys věděl, že člověk s prázdným žaludkem nic nepořídí. Ani můj oslík nedokáže pracovat bez dostatečného žrádla.“

„Nemáš svůj chléb rozdávat,“ kárala ho matka, ale syn se na ni podíval tak prosebnými očima, že zmlkla.

I když se mu pokání nedařilo vždy podle přání, nemohl mu nikdo zakázat modlitbu. Každého rána se zúčastňoval mše svaté a radoval se, když mohl u oltáře přisluhovat.

„Přijď za mnou, Ježíši!“ modlil se z hloubi srdce při svatém přijímání. „Dej, ať tě hodně přijmu!“

Kdesi četl, že zbožní křesťané mívají ve zvláštní úctě noc ze čtvrtka na pátek a hodinu smrtelné úzkosti Kristovy od jedenácti do dvanácti prožívají modlitbou a rozjímáním. I tuto zbožnost napodoboval. Protože ho od ložnice rodičů dělily pouze skleněné dveře, počínal si velice opatrně. Večer zakryl sklo šaty a pokrývkami, jak se jen dalo. Báł se usnout, aby svatou hodinku nepromeškal. Uslyšel-li věžní hodiny odbíjet jedenáctou, vstal, rozžal olejovou lampičku a četl ve staré rozjímavé knize o hořkém umučení Spasitelově.

Stalo se, že ho jedné noci matka překvapila při jeho pobožnosti. Probuzena světelným paprskem, vstoupila do jeho komůrky, ale dojata jeho zbožností, neodvážila se ho vyrušit a beze slova zase odešla. Julián ničeho nepostřehl.

Zimní období končilo, sníh na ulicích roztál a proměnil se ve špinavé kaluže. Jenom hory si uchovaly svůj trpytivě bílý háv. Konečně nadešel tak toužebně očekávaný den prvního svatého přijímání. Bylo to o Smrtné neděli roku 1823.

V doprovodu všech domácích kráčel Julián mlčky a soustředěně do starého kostela. Všechna bázeň z něho spadla. Nepociťoval nic jiného než čistou radost a vřelou touhu. Jeho oči plály jako by prozářeny silným vnitřním světlem. Chvěje se blažeností přistoupil ke mřížce a přijal do své duše božského Přitele, jehož již od malička miloval z celého srdce.

Když zase klečel na svém místě v lavici, nebyl schopen jediného slova. Stokrát si opakoval, co všechno řekne Spasiteli, ale

zatím se v něm rozhostilo velké posvátné mlčení. Jeho štěstí bylo němé. O to hlasitěji promlouval božský Host. V těchto pozhnaných chvílích vystupňované milosti zaslechl Julián zcela zřetelně hlas Boží, který ho volal ke svatému kněžství.

Často již dříve uvažoval o duchovním stavu, ale vždy se zalekl úřadu, pro nějž ani anděl nemá dostačující svatost. Ale v tomto okamžiku se rozptýlily všechny jeho pochybnosti a nitro se mu naplnilo radostným rozhodnutím: „Budu knězem! Slibuji ti to, milý Spasiteli.“

Před portálem kostela ho obklopili příbuzní a blahopřáli mu, ale on byl sotva schopen poděkovat jediným slovem. Mlčky odcházel vedle rodičů a sourozenců domů. Nejráději by byl strávil celý den o samotě, ale nemohl se vyhnout skromné oslavě. Našel cestu k srdci Božímu a byl si Boží láskou jist, i kdyby nerozumná rozhorlenost přemrštěného faráře soudila jinak.

Rád by uvítal božského Hosta denně ve své duši nebo aspoň o všech nedělích a svátcích, ale duchovní správce z La Mure to zakázal a nepřipustil ho ani o příštích Velikonocích k eucharistické hostině.

„Jednou v měsíci – více ne!“ rozhodl příště, když ho jeho ministrant poprosil o svolení ke svatému přijímání. „Jinak se stane svatý pokrm zvykem a nebezpečí nehodného přijímání se zvýší.“

„Potřebuji přece i pro tělo denně pokrm,“ odvážil se namítnout odmítnutý prosebník. „Proč má moje duše hladovět?“

„Tomu nerozumíš. Nestrpím odmluvy,“ odpověděl farář důrazně.

Hoch pokaždé žaloval matce o svém zklamání. Jeho žal tak dojimal její srdce, že si jednoho dne uvázala šátek a zašla na faru.

„Nemohu se už dívat, jak se můj chlapec trápí,“ řekla, když stála před zamračeným duchovním otcem. „Proč mu nedovolíte častější svaté přijímání?“

„Protože není dovoleno prostředky milosti znevažovat přílišným užíváním,“ odpověděl kněz a vzhledl od svého breviáře.

„Nerozumím tomu,“ povzdychla si Magdaléna Eymardová. „Jsem jen prostá a nevzdělaná žena, ale vím, že náš Spasitel řekl: Nechte malíčky přijít ke mně a nebraňte jim! Slyšíte, důstojný pane? Nebraňte jim! Nikde nestojí, že děti smějí přijímat jen jednou měsíčně.“

„Přece mne nebudete poučovat!“ vzkypl farář. Zřejmě jen s námahou potlačil zlost. „Myslím to s dětmi dobře,“ dodal mírněji. „Chci je uchránit toho, aby jim to nejsvětější nezevšednělo. Quotidiana vilescunt.“

„Nerozumím latinsky,“ odvětila žena.

„Znamená to: Každodenní věci zlehčejí.“

„A nestojíte i vy každodenně u oltáře?“

„Zajisté, ale činím to s bázní a strachem. A co teprve takové dítě! Mohlo by utrpět úhonu na duši.“

„Jste o tom přesvědčen? Hledte, jsem jeho matkou a ráda se vám přiznám, že žiji láskou svého muže a svých dětí. Zajisté – mnoho něžností se u nás nevyskytuje, na to jsme příliš drsní a udření. Nechtěla bych však ani den postrádat přítomnost svých dětí, které mi sterými malíčkostmi dávají najevo svou lásku. Tuto lásku nijak nezmenšuje denní styk a domnívám se, že nejinak je tomu mezi nevinnou duší a Bohem, který ji miluje tisíckrát více, než to dokáže matka. Promiňte mi, třeba nemám právo takto s vámi mluvit,“ dodala skromně.

Zaražen, díval se kněz za odcházející. Ze zásuvky vytáhl své staré sešity z dob seminárních studií a nabyt teprve klidu, až v nich našel potvrzení svých strohých názorů.

„Jednou za měsíc!“ stálo tam napsáno. Větu měl silně podtrženu. „Co je navíc, je pro zlo.“ Tak to tehdy formuloval profesor pastorálky. A teď přijde taková neučená ženská a chtěla by to vědět lépe! Přesto však nemohl delší čas zapomenout na tento rozhovor.

Julián byl velice nešťastný, když ho matka poučila o marné cestě na faru. Byl přesvědčen, že právě v tomto životním údobí potřebuje svaté přijímání nejvíce – podobně jako vezdejší chléb –, ale o tom se neodvažoval promluvit ani se svou matkou.

Bylo mu dvanáct let a ke svému zděšení zjišťoval, že je trápen ošklivými pokušeními více než dříve. Jeho útlé svědomí a jemná mysl se hrozily sebemenší stopy nečistého hříchu, a přece ho v současné době pronásledovaly myšlenky a představy, které nenáviděl a které se mu ošklivily. Marně hledal prostředky, jak se s touto trýzní vypořádat. Četl v legendě o jednom světci, který navždy překonal

pokoušení tím, že se vyvával v trní. Působil svému tělu podobná muka, trýznil se do krve, ale dosahoval jen opaku.

Když se jednou ve zpovědnici vyznal z nečistých myšlenek, které ve skutečnosti nebyly nic jiného než smyslná hnutí, jimž se žádný mladý člověk nevyhne, pohrozil mu zkostnatělý farář hned pekelným ohněm a udělil mu jen nerad rozhřešení.

„Jsi ztracen, jsi ztracen,“ znělo mu slovo nemoudrého zpovědníka v uších. „Jsi na věky ztracen a zavržen, jestliže tato pokušení nepřemůžeš.“

Tím vším se situace pochopitelně ještě přiostrila a Julián pozbyl na delší dobu svou bezstarostnost. Konečně mu zůstalo jen jediné východisko. Poprosil otce – jak dříve již několikrát –, aby mu dovolil pouť k Notre-Dame du Laus. Jako vždy i nyní otec odpověděl rázně „ne“, jenže tentokrát našel dvanáctiletý hoch ke svému překvapení ve své matce přimluvkyni.

Dobré ženě neušly změny v jeho chování, a ačkoliv nedošlo k rozpravě, přece vytušila, co ho mučí. Když se přimluvil i starý Giraulet a Marianna, otec povolil.

Jednoho zářijového dne za svítání se Julián vydal s potřebným proviantem na dalekou cestu. Na nebi ještě svítily hvězdy, když odcházel.

„Nezapomeň na Napoleona!“ připomínal čeledín, který právě vycházel z komory.

„Pomodlím se za něho i za vás všechny,“ sliboval hoch. Statečně si vykračoval s holí v ruce po armádní silnici k jihu. Odpočal si krátce u studny a občerstvil se hltm studené vody, snědl kousek chleba a pochodoval dále. Rychle se oteplovalo a cesta nebrala konce.

Slunce se již sklánělo k obzoru, když dorazil do biskupského města Gapu. Přes všechnu únavu pokračoval v cestě. Ani si nedopřál času k prohlídce katedrály ve městě. Za každou cenu chtěl být do příštího rána, na svátek Narození Panny Marie, u cíle.

Cesta byla stále obtížnější, zvláště poslední úsek, který vedl hlubokými lesy a úrodnými vinicemi. Sotva cítil nohy, jako mátoha vrávorat kupředu. Než došel do poutního místa, byla již dávno tma.

Marně hledal místo v hostinci, který byl pro nadcházející svátek přeplněn. Hostinský mu konečně vykázal koutek v seníku. Ač byl k smrti unaven, nemohl dlouho

usnout. Po horkém dni následovala chladná noc. Tetelil se zimou na skoupé podeštylce. Utěšoval se myšlenkou, že Panna Maria se svatým Josefem také nenalezli v Betlémě místo v hospodě a v chudíčkém chlévu snášeli nemilosrdnou zimu.

Aby si zkrátil dlouhé hodiny, připomínal si všechno, co věděl o poutním místě. Zde to bylo, kde se Matka Boží v roce 1664 zjevila pasačce Benoítě Rencurelové. Od té doby nesčetné zástupy skládaly své starosti k nohám „Dobré Matky“ v Lausu a odnášely si její útěchu ve svých stísněných srdcích. Julián si byl jist, že i on bude vyslyšen ve své důležité věci.

Později upadl do polospánku, ale hned zase procitl, když zvony zahlaholily svůj ranní pozdrav. Rychle se umyl u studny a chvátil k poutnímu chrámu. Tam se vrhl k nohám nebeské Matky.

Asi půl hodiny musel čekat, než ze sakristie vyšel kněz. Při pohledu na něho sebou trhl. P. Touche, člen Kongregace oblátů sám o sobě říkával, že je ošklivý jako hřích. Byl malé postavy s obrovským nosem, se širokými ústy, hustým obočím a se stovkami vrásek v obličeji. Byl pravým postrachem dětí. Kdo ho však poznal blíže, přesvědčil se, že je ztělesněná dobrota a láska.

Chlapec váhavě přiklekl ke zpovědnici. Když se ve svém vyznání zarazil, kněz mu domlouval tak vldně a povzbudivě, že pozbyl všeho ostychu. Upřímně vyličil své potíže a svěřil se zahanbeně se svým bojem proti nečistým nástrahám. Na otázku, co až dosud proti nim podnikal, svěřil se mu Julián se svými kajícími skutky, při nichž se do krve týral.

„Ubohý chlapče! Tak si jenom přitěžuješ!“ odpověděl kněz zděšeně. Vše se v něm bouřilo, když se dověděl, že mu farář z La Mure vyhrožoval pekelným ohněm a že ho jen po zdráhání rozhřešil.

„Můj ty Bože, jaká to zaslepenost, jaký to nerozum!“ povzdychl si zkušený duchovní vůdce. Pak se zeptal kajícníka, zda při takových myšlenkách pociťoval zalíbení.

„Zalíbení?“ vyhrkl Julián. „Zalíbení, pravíte? Ne, ne, jenom hnus a ošklivost.“

„Pak ses ani v nejmenším neprovinil, všechno bylo jen pouhým pokušením. Dábel ti nepřeje štěstí ve tvé nevinnosti. Hledí tě zmást a namlouvá ti, že jsi veliký hříšník. Jsi dobré a zbožné dítě Bo-

ží, které Spasitel z celého srdce miluje. A teď dávej pozor! Kdyby tě v budoucnu takové myšlenky opět napadly, zůstaň na prostu klidný. Buď bez starosti a bez bázně! Spasitel nedopustí, abys klesl. Mysli jednoduše na něco jiného! Můžeš se také pomodlit k milé Matce Boží, která tolik miluje ty, kteří mají čisté srdce, ale číň to bez jakékoli bázně nebo strachu. Ještě jeden lék ti mohu doporučit. Chod' často ke stolu Páně, každou neděli a svátek! Není účinnějšího léku než spojení s Dobrým Pastýřem!“

„Jak rád bych chodil!“ zvolal chlapec vroucně. „Ale farář mi to přísně zakázal!“

Dobrý P. Touche jen stěží potlačil hlasitý úsudek o spoušti, kterou zaviňují janse-nističtí kněží. Místo toho jen poznamenal:

„Promluvím s farářem. Za několik týdnů mě beztoho povede cesta přes La Mure.“ S mistrným pochopením vzpružil jinocha, dodal mu odvahy a důvěry a dal mu absoluci. Posléze se ho ještě otázal, zda by mu mohl při mši svaté ministrovat.

„Ovšem, milerád!“ odpověděl Julián. Pak opustil zpovědnici, šťasten jako nikdy předtím, poklekl před obrazem dobré Matky a vyjádřil jí svůj dík.

Tak zbožně a soustředěně přisluhoval u oltáře, tak nábožně přijal Tělo Páně, že oblát pocítil ve svém nitru hluboké pohnutí. Po mši svaté zval mladého poutníka do sakristie a vyptával se ho na jméno a zaměstnání.

„Od té doby, co jsem skončil školu, pomáhám doma v olejovně,“ odpověděl Julián. P. Touche se dlouze na něho zadíval, pak potřásl hlavou a řekl:

„Příteli, nejsi tam, kde tě chce mít Bůh! Musíš se stát knězem!“

„To je moje nejtoužebnější přání,“ vzdychl chlapec, „ale otec chce, abych pracoval v mlýně. Náš čeledín už je starý a málo zmůže.“

„Když Bůh volá, neexistuje »Ale«,“ prohodil řeholník energicky. „Začneš bez meškání se studiem latiny. Přijď za hodinu do kláštera, pak si o tom povíme více!“

Hodina uplynula chlapci příliš rychle. Tolik měl co projednávat se Spasitelem a s jeho nebeskou Matkou! Nezapomněl ani na úmysly, které mu uložili rodiče, Marianna a také Anetta, která se připravovala na první svaté přijímání. Naštěstí si vzpomněl také na Napoleona a vroucně orodoval za muže, který se tak vysoko

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2025 – Stará Boleslav 27.–28. září

Sobota 27. září: 19.00 příjezd relikvie sv. Václava před areál baziliky sv. Václava • následuje Svatováclavský koncert a nešpory v bazilice sv. Václava.

Neděle 28. září: 7.00 ranní chvály v bazilice sv. Václava

- 7.30 a 8.30 mše svaté v bazilice sv. Václava
- 10.00 POUTNÍ MŠE SVATÁ na Mariánském náměstí (hlavní celebrant: Mons. Jude Thaddeus Okolo, apoštolský nuncius; kazatel: Mons. Jan Graubner, arcibiskup pražský)

- 14.00 modlitba za národ u Palladia země české v bazilice Nanebevzetí Panny Marie

- 17.00 odjezd relikvie sv. Václava na Pražský hrad

- 18.00 řeckokatolická liturgie v bazilice sv. Václava.

Více na www.apha.cz/narodni-svatovaclavska-pout.

vyšvihl a tak hluboko zřítíl. Taktéž nezapomněl na Napoleonova starého vysloužilce Giraulta a připojil za něho vroucí, zbožnou modlitbu.

P. Touche předložil napřed svému návštěvníku vydatnou snídani, pak společně rokovali, jak by se dalo dosáhnout cíle navzdory všem překážkám. Postaral se také o to, aby mladý poutník dostal pro příští noc nocleh v ubytovně.

Julián spal tvrdě až do rána. Zašel si na mši svatou a ke svatému přijímání a šťasten se rozloučil s požehnaným místem.

Když se pozdě večer vracel domů, zvonily zvony z věže. Co se stalo, že se rozezněly v tak nezvyklou dobu? Julián se doslechl, že zemřel velký trpitel, papež Pius VII.

„Škoda, že jsem se v Lausu nepomodlil za pokoj jeho duše!“

Byl mile překvapen, když mu o několik týdnů později farář sdělil, že souhlasí, aby přijímal každou neděli. Přeshásten poděkoval za toto dovolení, po němž tak toužil. Věděl dobře, který přímluvce je vymohl.

Našel opět své obvyklé veselí. Bedlivě se řídil radou velikého lidového misionáře, a i když nezůstal ušetřen leckterého pokušení, zachoval si pokoj v srdci. Jeho zbožná duše spočinula v lásce svátostného Spasitele a věděl, že nic – zhora nic – ho již nemůže od něho odtrhnout.

(Pokračování)

*Z knihy W. Hünermann:
Syn brusiče nožů.*

*Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.
Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 15. 9. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Karel Herbst – salesián, svě-
tící biskup **6:30** Koncert pro svatou Hedviku: Odry, kos-
tel sv. Bartoloměje **7:25** Můj chrám: Akademický so-
chař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice
7:45 Hlubinami vesmíru s Ing. Anežkou Srbjanovic: Kupy
galaxií, 1. díl **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe: Den
s Alžbětou [L] **9:15** Outdoor Films se Zdeňkem Chvojem:
Severní a jižní pól v 70 letech **10:35** Dejme dětem ro-
dinu (8. díl): Co následuje po pěstounské péči **11:15** V po-
horách po horách: Ostrava – Vysoké Tatry **11:30** Živě s Noe:
Den s Alžbětou [L] **11:40** Přijíme si... [P] **12:00** Polední mod-
litba [L] **12:05** Mše svatá z kaple nemocnice Na Slupi [L]
12:50 Živě s Noe: Den s Alžbětou [P] **13:00** Viděli jsme [P]
13:05 Jsem N: Radost **13:20** Labyrintem víry s Tomášem
Halíkem (5. díl): Prohlínání světů **14:00** Živě s Noe: Den
s Alžbětou [P] **14:10** O vlčích a lidech **14:40** Noční univerzita:
Prof. Jaroslav Doležel, DrSc. – Původ a šlechtění zemědě-
lských plodin **16:00** Cyrilometodějské dny v Terchoví 2024
16:30 Poniky, Poniky **17:20** Kostelní Vydří, kostel Panny Marie
Karmelské: Jubilejní chrámy 2025 **17:30** Magazín Mary's
Meals **18:00** Sedmihlášky (73. díl): Třeba su bledučka + Vy
mládenci **18:05** Divadélko Bubáček (21. díl): Princ za osm-
náct a princezna bez dvou za dvacet **18:20** Bible v písku:
Čtyři přátelé a chromý muž **18:30** Pranic na Mohelnickém
dostavniku **18:50** Příroda kolem nás: Hroch obojživelný.
Poštolka obecná. Bohdanečský rybník **19:05** Stručné dě-
jiny spásy: Panna Maria [P] **19:10** Pokoj vám!: Modlitba
za mír **19:30** Setkání: Michal Hořínek **19:40** Viděli jsme
19:45 Přijíme si... **20:05** Dům ze skla?: S Mons. Václavem
Malým [L] **21:05** Lokace Malý Tibet **21:35** Živě s Noe: Den
s Alžbětou [P] **22:10** K jádru věci **23:10** Harfa Noemova: Má
vlast – Blaník **23:35** V souvislostech **0:00** Poletuchy: Na skok
do kraje razoviteho **0:45** Krok do neznáma **1:00** Noční re-
príza dopoledních pořadů.

Úterý 16. 9. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Oceánologie – nové objevy
korýšů **7:05** Skryté poklady: Milan **7:35** Tajemství skla
7:40 Dobrodružství před kamerou **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě
s Noe [L] **9:10** V souvislostech **9:30** Záblesk Panamy [P]
9:35 Štětce a pišťalou **9:55** Bible v písku: Marta a Marie
10:00 Noční univerzita: David Novák: Jak se bránit poku-
šení bez naděje **10:40** V pohorách po horách: Pavlovské
vrchy **10:50** Mořský pták **11:10** Pěšky hezky česky:
Cyrilometodějská stezka **11:40** Přijíme si... [P] **12:00** Polední
modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:45 Viděli jsme [P] **12:50** Tíha obětí **14:00** Jak potká-
vat svět: S Lucií Výbornou a Pavlem Helanem **15:35** V po-
horách po horách: Klášťov **15:45** Neboť jsem hladověl,
a dali jste mi jíst! **16:00** Muzikanti, hrajte: Bojané **17:10** O vl-
cích a lidech **17:40** Setkání: Stanislav Antoš – Domažlice
18:00 Sedmihlášky (73. díl): Třeba su bledučka + Vy mlá-
denci **18:05** Divadélko Bubáček (22. díl): Strašidlo z prosko-
vického mlýna **18:10** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín
a slon Bublina **18:40** Mladí mladým – Symfonie č. 84 Es dur:
Svatováclavský hudební festival 2022 **19:10** Stručné dějiny
spásy: Začátek Ježíšova veřejného působení [P] **19:15** Pokoj
vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přijíme si...
20:05 Daruj písničku [L] **21:10** Klapka s festivalem BAF [P]
22:25 Terra Santa News: 10. 9. 2025 **22:45** Zprávy agenta
Kixe: Solidarita **23:05** NAJEDNO: Andrea **23:35** V pohorách po
horách: Godula **23:45** Benefiční koncert pro Ukrajinu: Kostel
sv. Bartoloměje, Odry **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 17. 9. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Ludvík Armbruster – jezuita
6:25 Okouzili je ponické písně **7:15** Středověký jar-
mark v Ostravě **7:25** Noční univerzita: Prof. Jaroslav
Doležel, DrSc. – Původ a šlechtění zemědělských plodin
8:45 Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Setkání: František
Talíř, Dobrá Voda **9:15** Irenej z Lyonu, strážce pokoje a jed-
noty **9:45** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod
Lopeníkem **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

11:00 V pohorách po horách: Vojšické louky – Bílé Karpaty
11:10 Místo, kde se nebe dotklo země **11:25** Záblesk
Rakouska **11:40** Přijíme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P]
13:00 Zpěváci: MFF Strážnice 2025 **14:35** Jak potkávat
svět: S Růžnou Dědkou a jejími žáky **16:00** Dům ze skla?:
S Mons. Václavem Malým **17:00** Klid zbraní **17:25** Děti
Haiti **17:45** Stručné dějiny spásy: Kristovy zázraky [P]
18:00 Sedmihlášky (73. díl): Třeba su bledučka + Vy
mládenci **18:05** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka
o vyletění na hrad **18:20** Strýček Emu: Draci **18:35** Viděli
jsme **18:40** Přijíme si... **19:00** Oratoria Petra Fialy:
Svatováclavský hudební festival 2025 [L] **20:30** Papa
Leone [L] **21:15** Terra Santa News: 17. 9. 2025 [P]
21:35 Noční univerzita: P. Josef Prokeš: Křest coby pramen
naděje [P] **22:25** Dokořán: S Pavlem Fischerem **23:15** Voda
pro Madagaskar **23:40** Generální audience papeže Lva XIV.
0:05 Útulek svatého Juana Diega **0:20** V Kristu zapustíte ko-
řeny **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 18. 9. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Hroši „říční koně“ **7:05** V po-
horách po horách: Nad Maráskem – Brdy **7:15** Klapka
s festivalem BAF **8:25** Terra Santa News: 17. 9. 2025
8:45 Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Zprávy agenta
Kixe: Solidarita **9:25** NAJEDNO: Andrea **9:50** K jádru věci
10:50 Jeden hrnek naděje **11:10** Svatá Anežka **11:40** Přijeme
si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple
Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Otevřený chrám
13:10 Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulínků
v ČR **13:40** Kaplani naděje: Michal Hrnčíř **14:00** O vlčích a li-
dech **14:30** Generální audience papeže Lva XIV. **14:50** Historie
a současnost Matice svatohostýnské **15:15** Mosambik –
Jsem vnitřní uprchlík **15:45** Můj chrám: Petr Hladík, mi-
nistr, kostel Neposkvrněného početí Panny Marie v Brně-
šoběšicích **16:05** Benefiční koncert: Bazilika Nanebevzetí
Panny Marie, Svatý Hostýn **18:00** Sedmihlášky (73. díl):
Třeba su bledučka + Vy mládenci **18:05** Divadélko
Bubáček (24. díl): Jak Urbanovská princezna neprohlou-
pila, když přišla pozdě **18:15** Ovečky: 25. neděle v me-
zidobí **18:35** Na startu **18:50** Romové v Unii, Romové na
Moravě **19:05** Stručné dějiny spásy: Povolání apoštolů [P]
19:15 Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Setkání: Hayato
Okamura – Staroměstské náměstí v Praze **19:40** Viděli
jsme **19:45** Přijeme si... **20:05** Dejme dětem rodinu (9. díl):
Osvojení: Cesta k novému začátku [P] **20:40** Dejme dětem
rodinu: Diskuze s odborníky [L] **21:45** V pohorách po ho-
rách: Toulání Lednicko-Valtickými areály **22:00** Pod lam-
pou [P] **0:05** Letem jazzem (8. díl): Poznáváme harmonii
1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 19. 9. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Vojtěch Hrubý **6:30** Vysočina –
odkaz Josefa Jambora **7:10** V pohorách po horách: Krúpova
hoľa **7:20** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostrav-
ských sakrálních stavbách **7:45** Setkání: Marek Výborný
– Chlumek u Luže **7:55** Lúky – obec v neustálém pohybu
8:35 Svedectvá života: Sr. Helena Horváthová DKL –
Chynorany **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Kostelní
Vydří, kostel Panny Marie Karmelské: Jubilejní chrámy
2025 **9:15** Poutnici času **9:35** Příroda kolem nás: Dančí
říje na Vysočině. Natura 2000 **9:51** Svedectvá života:

Sr. Petra Bulvasňáková DKL – Nitra **10:10** Dům ze skla?:
S Mons. Václavem Malým **11:10** Magazín Mary's Meals
11:40 Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše
svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj
písničku **14:00** Smlouva lásky **15:10** Příroda kolem nás:
Kulišek nejmenší. Moták lužní, ochrana hnízda. Polní kraji-
nou **15:26** Víc než chrám: Jednota různého **16:00** Papa Leone
16:40 Hornolidečko – Francova Lhota **16:55** Dobrodružství
před kamerou **17:45** Nová vyhlídka v Ošadnici nad řekou
Kysou **18:00** Sedmihlášky (73. díl): Třeba su bledučka + Vy
mládenci **18:05** Astronomie dětem: Planety [P] **18:10** Bible
v písku: Modlitba Otče náš **18:10** Koncert pro svatou
Hedviku: Odry, kostel sv. Bartoloměje **19:05** Stručné dějiny
spásy: Ježíšova kázání [P] **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:30 Setkání: František Talíř, Dobrá Voda **19:40** Viděli jsme
19:45 Přijeme si... **20:05** K jádru věci [L] **21:05** Poletuchy:
Na skok okolo Hradiště **21:50** Quo vadis, Aida? **23:30** Tomáš
Kočko & Orchestr na Crossroads **0:00** Poslední budou prv-
ními **0:30** Vendelín Javorka: Misie nekončí **1:00** Noční re-
príza dopoledních pořadů.

Sobota 20. 9. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Austrálie, země hadů
7:10 Bačkorám navzdory: Richardis, miluješ mne...?
7:25 Expedice Mingitau **7:45** Bohém s Bohem: Lucie Žáčková
8:25 Sedmihlášky (73. díl): Třeba su bledučka + Vy mlá-
denci **8:30** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín a slon
Bublina **9:00** Ovečky: 25. neděle v mezidobí **9:20** Strýček
Emu: Draci **9:40** Viděli jsme **9:45** V pohorách po horách:
Minčol – Martinské hole **9:55** Svedectvá života: Sr. Eleonóra
Horníková DKL – Brno **10:00** Silva Gabreta: Jak se rodí šu-
mavský horský les **10:30** Dejme dětem rodinu: Diskuze
s odborníky **11:40** Přijeme si... [P] **12:00** Angelus Domini
12:05 Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou **14:40** František
Derfler u stolu **15:30** Bible v písku: Žena u studny **15:35** Jak
vzniká řeka Želivka **16:00** Tělo stárne, ale tancovat musí:
MFF Strážnice 2025 [P] **18:00** Slovo na neděli: 25. ne-
děle v mezidobí [P] **18:20** Labyrintem víry s Tomášem
Halíkem (6. díl): Templetonova cena **18:45** Stručné dě-
jiny spásy: Poslední večere [P] **18:50** V souvislostech [P]
19:10 Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Jiří Horák –
Velehrad **19:45** Přijeme si... **20:05** Dokořán: S Monikou
Brzeskovou [P] **20:50** S chutí přes práh: Klášter karmeli-
tánů v Kostelním Vydří **21:05** Dobrodružství před kamerou
22:00 The Chosen V. (1. díl): Příjezd [P] **23:15** Přijeme si mír –
koncert Pavla Helana s hosty: Ukrajina jsi Ty II **0:45** Když
vyschnou studny **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 21. 9. 2025

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **6:50** V po-
horách po horách: Kráľova studňa – Velká Fatra **7:00** Slovo
na neděli: 25. neděle v mezidobí **7:20** Jak potkávat svět:
S Drahomírou Mičkovou **9:00** Dejme dětem rodinu (9. díl):
Osvojení: Cesta k novému začátku **9:45** Žarošice, kos-
tel sv. Anny: Jubilejní chrámy 2025 [P] **10:00** Mše
svatá z Trebovického parku: Ostrava [L] **11:25** V po-
horách po horách: Slezské Beskydy **11:40** Přijeme si... [P]
12:00 Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** V sou-
vislostech **12:40** Muzikanti, hrajte: Rožmitálská Venkovanka
13:55 Voda ztracená a vrácená **14:30** Viděli jsme 5+ [P]
15:00 Celoslovenské stretnutie fujaristov: Dedičstvo otcov
zachovaj nám, Pane [L] **16:40** Stručné dějiny spásy:
Modlitba v Getsemanské zahradě [P] **16:50** Brána do světa
umění: ZUŠ Říčany **17:20** Setkání: Jaroslav Perútka [P]
17:40 Sedmihlášky (74. díl): Zdálo sa ně, zdálo **17:45** Ovečky:
25. neděle v mezidobí **18:05** Cirkus Noeland (12. díl):
Roberto, Kekulín a závistivý kouzelník **18:30** Strýček Emu:
Houbový **18:40** Přijeme si... **19:00** Společně s The Chosen [L]
20:00 The Chosen V. (1. díl): Příjezd **21:15** NAJEDNO:
Jiří [P] **21:45** KATTA: VOX ORGANI: Svatováclavský hu-
dební festival 2022 [P] **22:50** Dobrodružství před kame-
rou **23:50** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:10** Viděli
jsme 5+ **0:35** The Elephangelist – Příběh Čecha, který mění
osudy zvířat v Africe **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 15. 9. o 10:30 hod.: Svätá omša zo Šaštína

Priamy prenos svätej omše z baziliky Sedembolestnej Panny Márie, hlavný celebrant Mons. František Trstenský, spišský diecézny biskup.

Utorok 16. 9. o 10:30 hod.: Svätá omša zo Šaštína

Priamy prenos svätej omše z Púte seniorov a chorých.

Streda 17. 9. o 10:00 hod.: Kňazský deň z Rožňavy

Priamy prenos svätej omše pri príležitosti Jubilea kňazov, diakonov a seminaristov.

Štvrtok 18. 9. o 13:05 hod.: Máriino kráľovstvo / Moje Nepoškvrnené srdce zvíťazí

Dokument Máriino kráľovstvo nám približuje slová, ktoré nám dala Mária pri zjavení vo Fatime: „Moje Nepoškvrnené srdce zvíťazí.“ Z Božej milosti je Mária pre nás svetlom, aj vtedy kedy sa zdá, že tma je už úplne tmavá. Nechajme sa naplniť nádejou prísluhu jej víťazstva.

Piatok 19. 9. o 20:30 hod.: Cesta

Hlboký a inšpiratívny príbeh o rodine, priateľoch a hlavne o výzvach, ktorým musíme čeliť, keď žijeme v tomto neustále sa meniacom a komplikovanom svete.

Sobota 20. 9. o 20:30 hod.: Najväčší dar

Existuje jedna silná zbraň. Je taká účinná, že ukončí akýkoľvek konflikt. Vyskúšali ju už v mnohých krajinách... Zakaždým fungovala. Má neobmedzenú konštruktívnu moc a navyše je zdarma. Jedinou podmienkou je byť odvážny. Starí Gréci ju nazývali »hyper-talent« – ten najväčší dar.

Nedeľa 21. 9. o 20:30 hod.: The Chosen / Krvavý mesiac

Keď Ježiš v sobotu uzdraví slepého muža, náboženský vodcovia ho konfrontujú, čo priláka rozvášnený dav. Gaius sa vzoprie priamemu rozkazu, čo vedie Quinta k tomu, aby vzal veci – a niečí život – do vlastných rúk.

BREVIÁR PRO LAIKY

13. – 20. ZÁŘÍ 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 9.		PO 15. 9.		ÚT 16. 9.		ST 17. 9.		ČT 18. 9.		PÁ 19. 9.		SO 20. 9.	
Antifona	1504	1694	1512	1703	1708	1924	1181	1311	1197	1329	1213	1346	1692	1907
Žalm	786	884	783	881	786	884	784	883	784	883	784	883	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1504	1694	1512	1703	1515	1707	1182	1312	1198	1330	1213	1346	1693	1907
Antifony	1504	1695	1513	1704	1516	1708	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	813	914	813	914	813	914	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1505	1695	1513	1704	1516	1708	1186	1317	1201	1334	1217	1351	1693	1908
Antifona k Zach. kantiku	1505	1696	1513	1705	1517	1708	1519	1711	1202	1334	1218	1351	1694	1908
Prosby	1505	1696	1655	1872	1711	1927	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1694	1908
Závěrečná modlitba	1506	1697	1514	1705	1517	1708	1520	1712	1202	1335	1521	1713	1522	1714
Modlitba během dne:														
Hymnus	792	890	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369
Antifony	1506	1697	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1506	1697	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372
Závěrečná modlitba	1506	1697	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372
Nešpory:														
Hymnus	1507	1698	1507	1698	1514	1705	1517	1709	1192	1323	1207	1340	1223	1358
Antifony	1500	1691	1508	1699	1514	1705	1518	1709	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1500	1691	1508	1699	1661	1878	1715	1932	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1502	1693	1510	1701	1514	1706	1518	1710	1196	1327	1211	1344	1226	1361
Ant. ke kant. P. M.	1503	1693	1510	1701	1515	1706	1518	1710	1520	1712	1211	1344	1227	1361
Prosby	1503	1693	1510	1701	1664	1881	1718	1936	1196	1328	1211	1345	1227	1362
Záv. modlitba	1506	1697	1506	1697	1514	1705	1517	1708	1520	1712	1212	1345	1521	1713
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 14. 9. – svátek Povýšení svatého Kříže

1. čt.: Nm 21,4b–9

Ž 78(77),1–2.34–35.36–37.38

Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

2. čt.: Flp 2,6–11

Ev.: Jan 3,13–17

Pondělí 15. 9. – památka Panny Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7–9

Ž 31(30),2–3a.3b–4.5–6.15–16.20

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Jan 19,25–27

nebo Lk 2,33–35

Úterý 16. 9. – památka sv. Ludmily (Na Moravě: nezávazná památka sv. Ludmily)

1. čt.: 1 Tim 3,1–13

Ž 101(100),1–2ab.2cd–3ab.5.6

Odp.: 2c (*Chci kráčet v nevinnosti srdce.*)

Ev.: Lk 7,11–17

Středa 17. 9. – nezávazná památka sv. Kornélia a Cypriána nebo sv. Roberta Bellarmina nebo sv. Hildegardy z Bingenu

1. čt.: 1 Tim 3,14–16

Ž 111(110),1–2.3–4.5–6

Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova díla.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 7,31–35

Čtvrtek 18. 9. – ferie

1. čt.: 1 Tim 4,12–16

Ž 111(110),7–8.9.10

Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova díla.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 7,36–50

Pátek 19. 9. – nezávazná památka sv. Januária

1. čt.: 1 Tim 6,2c–12

Ž 49(48),6–7.8–10.17–18.19–20

Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*)

Ev.: Lk 8,1–3

Sobota 20. 9. – památka sv. Ondřeje Kim Taegona, Pavla Chong Hasanga a druhů (v litoměřické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

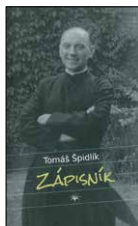
1. čt.: 1 Tim 6,13–16

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina s jásotem!*)

Ev.: Lk 8,4–15

DUCHOVNÍ ZÁPISKY ČESKÉHO KARDINÁLA

ZÁPISNÍK

Tomáš Špidlík • Úvod Anna Lexmaulová
Odpovědný redaktor Tomáš Karczub

Po smrti kardinála Špidlíka se našly jeho kuse osobní poznámky, které nebyly nikdy publikovány. Jejich hodnotu považují ti, kteří pracují s kardinálovým dědictvím, za natolik podnětnou, že bylo rozhodnuto texty zpřístupnit širší veřejnosti. Jde o věrný přepis jeho ručních zápisů. Postřehy zahrnují období maturanta, předválečnou dobu, dny jeho působení v koleji Nepomucena, ale také okamžiky 2. vatikánského koncilu. Zápisky končí rokem 1969. Svěžest autorova sdělení souvisí rovněž s důležitým faktorem, že své řádky necenzuroval, ani nearanžoval – jsou napsány jako bezprostřední reflexe. Špidlíkovy otázky zůstávají našimi otázkami. Součástí knihy je také přehledný kardinálův rodokmen.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., 115x190 mm, 188 stran, 220 Kč

ZÁZRAKY OTCE PIA

Renzo Allegri • Z italského přeložil Jan Lachman • Redakce Helena Palátová

Otec Pio z Pietrelciny (1887–1968) je jeden z nejvýznamnějších světců 20. století. Víme, že po celých padesát let byl obdařen viditelnými stigmaty, měl dar prorokování, bilokace, vzhledu do lidských srdcí, dar uzdravování duše i těla. Byl to velký přímluvce všech trpících před Boží tváří a mistr duchovního boje. Jeho poslání zjevně neskončilo dnem jeho odchodu k Pánu, ba právě naopak: Do Pietrelciny neustále přicházejí nová a nová svědectví o milostech obdržných na jeho přímluvu, ať už jde o zázračná uzdravení, obrácení či jiné Boží zásahy. A tato kniha je plná zázračných příběhů, které se staly už za Piova života. Jde o jedno velké svědectví o Boží moci a milosrdenství, jež se mocně vylévá právě v době, která se od Boha odvrací.

Pavel Nebojsa - Doron
Brož., 130x190 mm, 300 stran, 349 Kč

SVATÝ OTEC PIO

NOVĚNA KE SV. OTCI PIOVI

Angelo Giubelli • Z italského přeložil Mgr. Jiří Gračka

Každý den nověny ke cti sv. Otce Pia z Pietrelciny obsahuje mj. krátký úryvek z Pisma svatého, myšlenku ze světcových dopisů a modlitbu spojenou s konkrétním úmyslem. Brožurka ožívuje několik barevných fotografií ze života Otce Pia. Vyšlo s církevním schválením.

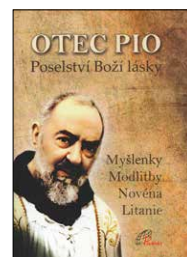
Matice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk prvního vydání
Brož., 102x142 mm, 24 stran, 35 Kč

OTEC PIO • POSELSTVÍ BOŽÍ LÁSKY

Sestaveno ve spolupráci se Sekulárním institutem Servi della Sofferenza

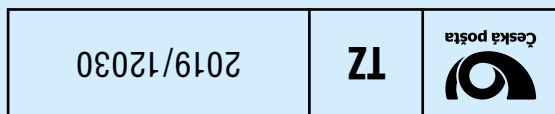
Hlavním zdrojem odhalujícím hlubokou duchovnost i originální osobnost Otce Pia je jeho korespondence. Právě z ní jsou vybrány myšlenky v této brožurce, která umožňuje čtenáři nahlédnout do velkého duchovního bohatství tohoto oblíbeného světce. Brožurka obsahuje i nověnu a litanie ke svatému Otci Piovi.

Paulínky • Brož., 82x115 mm,
křídový papír, 48 stran, 35 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc